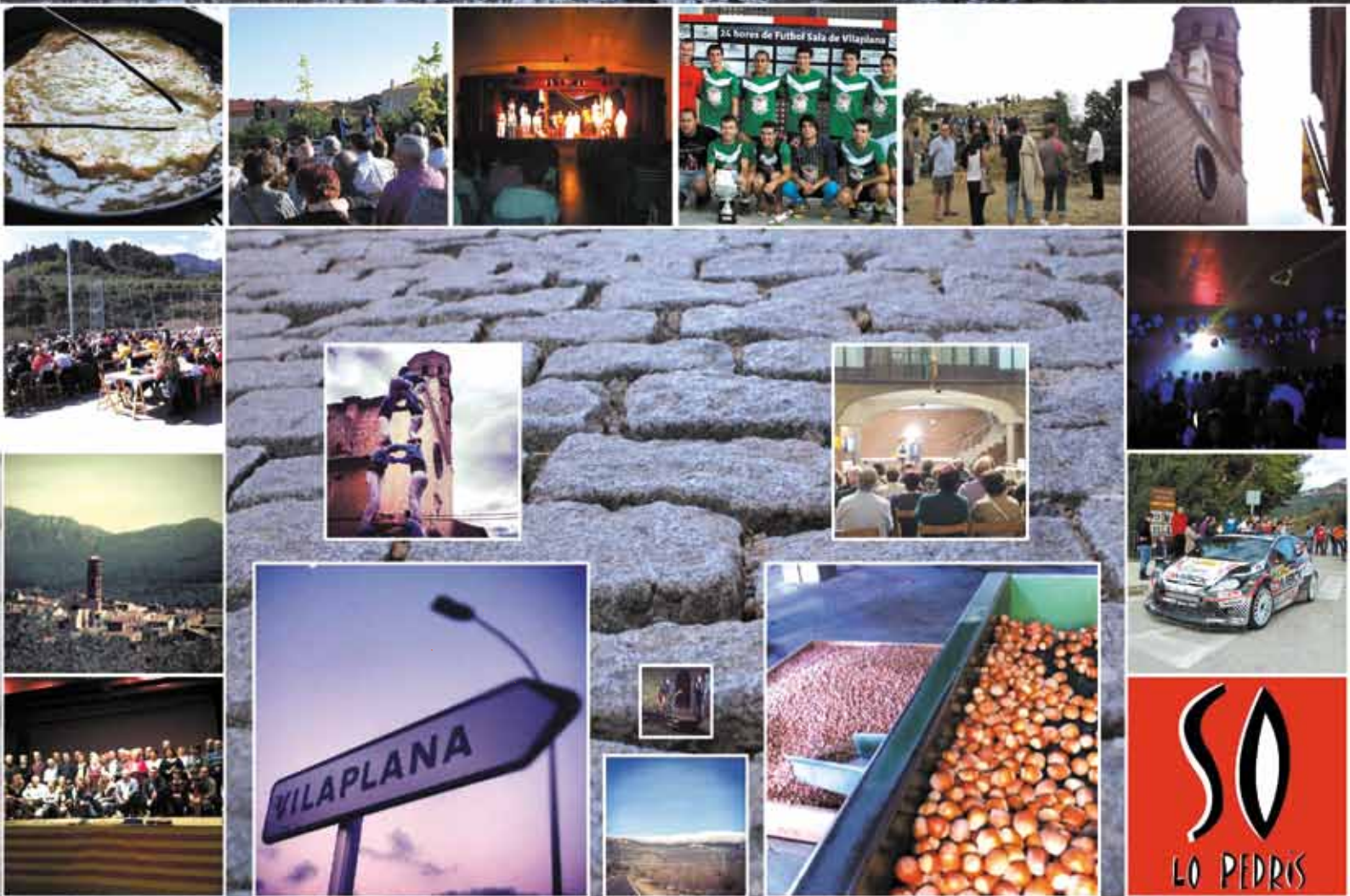

LO PEDRÍS

50
desembre 2012

www.lopedris.com *Butlletí trimestral d'informació* **VILAPLANA**

Bones Festes!

SO
LO PEDRÍS

Edita: **Lo Pedrís**

Coordinació

Carme Abelló
Josep de Las Heras
Montse Ferré
Josep M. García
Hilari Juanpere
Lídia Juanpere
Jordi Mariné
Josep Mestre
Josep Pujals
Teresa Serra
Mei Salvat

Correcció

Dolors Joanpere
Francesc Mariné
Jordi Serra
Òscar Aymamí
Carme Maigí

Col·laborador

Pep Pelat és Òscar
Aymamí

Prensa on-line

Raquel Virgili

Portada

Josep Bigorra Llauredó

www.lopedris.com

Composició i Impressió

ebm

D.L. T-1553-2000

Tirada 500 exemplars

Preu: 2,50 Euros

Lo Pedrís és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. Lo Pedrís no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles ni que s'hi identifiqui.

Annexe amb la revista aquest número:

*

CALENDARI
2013
LO PEDRÍS

*

La redacció

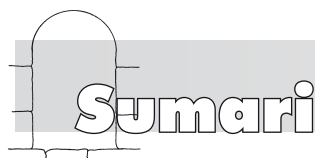
Un altre any ja torna a ser NADAL. És l'hora de felicitar i desitjar tot el millor de tothom; però aquest any permetreu que públicament ens felicitem i desitgem el millor per nosaltres mateixos, perquè aquest Nadal hem arribat al número 50 de LO PEDRÍS.

El 50 és un número rodó: les bodes d'or, l'equador... Però el que realment importa és aquests 12 anys de publicació ininterrompuda. Ara farem una petita parada per prendre perspectiva del què s'ha fet i del que queda per fer, sense oblidar de donar-vos les gràcies per la vostra ajuda i companyia durant tot aquest temps.

Encoratjar-vos a seguir ajudant-nos i acompanyant-nos i, al mateix temps, demanar-vos si alguns de vosaltres es vol comprometre una mica més íntimament en la elaboració de la revista.

Moltes gràcies per la vostra fidelitat i ja que hi som: **BON ANY I FELIÇ ANY NOU!**

■ ■ ■

Editorial	2
FESTA LO PEDRÍS 50 números	3-4
Entrevista Joan M Mestre i Maria Mercè Serres (Restauradors).....	5-6
Vilaplanencs Exteriors	7
Qüestionari Les festes Patronals	8-9
Pregó de la Festa Major 2012	10-11
Efemèrides 40 anys de colònies	12-13
Història local Les Festes de la Mussara (II)	14-15
Rutes per caminar El Pas de l'Ase	16
De cinema Forjades amb escàndol	17
Salut natural	18
Medicina esportiva	19
D'on és?	20
Novetats editorials	21
Metereologia	22
Opinió	23-24
Notícies	25
Ecologia	26-27
Activitats	28-31
TXINC-TXENC	32-33
Societat	34-35
La Fresca La nostra portada	36-37
Escola	38
Passatemps / 7 galeria	39

Presentació

Estem segurs que en el catàleg de desitjos que s'anaven ordint en les beceroles dels primers pedrissos, cap de nosaltres no hi recordem una mínima intenció primerenca que dibuixés un petit esbós, ni un croquis, ni una previsió del que s'ha assolit amb el número cinquanta de la revista!

Podríem dir que finalment hem aconseguit anar fent història amb cada número publicat, que no hem permès que s'adormi la memòria del nostre poble i dels que hi viuen. En un atac desmesurat de falsa modèstia i descaradura, podríem dir que hem estat capaços de fer parlar les pedres, els carrers, els nens, les entitats locals que ens representen d'alguna manera o altra. Però el cert és que hem aconseguit encendre una flama, potser una mínima candela, una llum. El que realment volíem ha estat finalment el que hem aconseguit: ser el ressò de la nostra realitat, del què som, de Vilaplana!

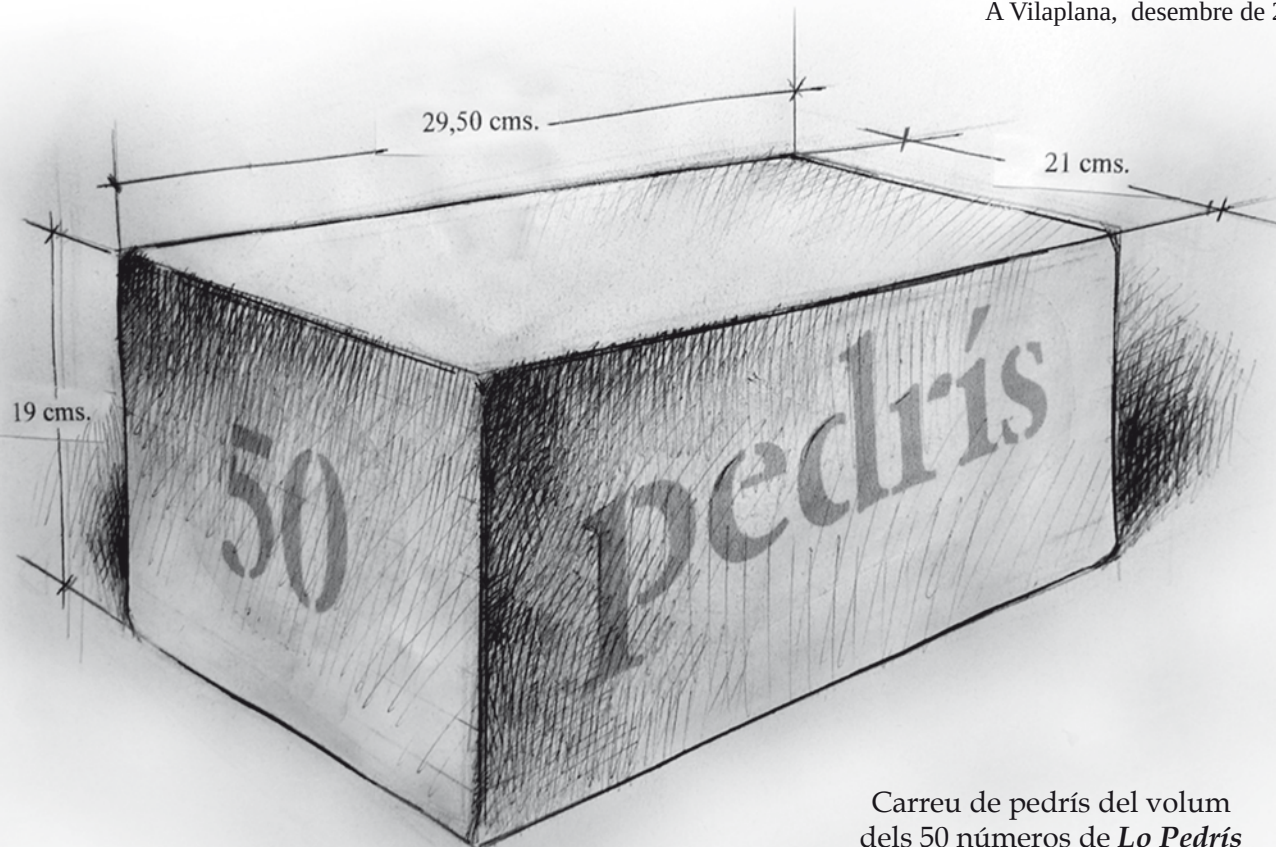
Però no podem oblidar que en aquest catàleg de desitjos hi hem d'afegir també, sense cap mena de dubte, el dels agraïments. Lo Pedrís no hauria arribat de cap manera al terme de la cinquantena sense el reguitzell d'assistència, socors i suport de tots els que hi ha col·laborat d'alguna manera en algun moment... Sabem que hauria estat impossible trenar més de dues o tres pàgines seguides o de fer-vos-les arribar a casa sense aquest auxili.

Per això, aquesta Festa que celebra el número Cinquanta és per a tots ells al mateix temps que per a nosaltres i tots vosaltres, lectors! Perquè ens agradaria poder fer-vos avinent una espurna o un pessic de l'alegria que ens provoca poder dir que som aquí i reafirmar-nos en els objectius que ens hi han permès arribar!

Moltes gràcies a tots!

ASSOCIACIÓ CULTURAL LO PEDRÍS

A Vilaplana, desembre de 2012

Carreu de pedrís del volum
dels 50 números de *Lo Pedrís*

SALVADOR JUANPERE

Ajuntament de Vilaplana

Tomàs Bigorra i Munté
Alcalde
Vilaplana, desembre de 2012

FELICITATS!

No n'hi ha per menys, amb la publicació del número 50 de la revista Lo Pedrís. Un projecte que va néixer amb empenta l'estiu del 2000 i el mes d'octubre del mateix any va sortir a la llum el primer número. Des de la fundació ha estat formada per un grup de persones diverses amb l'únic objectiu que la revista fos el punt de trobada per a la gent de Vilaplana i també de fora vila. El mitjà pel qual puguin dir la seva, opinions i reflexions, fent-ho de manera fàcil, planera i quotidiana, deia l'Editorial del primer número.

Com si res, i d'això han passat 12 anys, cada trimestre surt la revista amb puntualitat. Tots els lectors esperem les notícies que portarà el nou número.

Estic convençut que la revista actua com una eina a l'abast de tothom que fa la funció important de comunicació, dinamització i difusió cultural i social, no només de Vilaplana, sinó del nostre entorn més immediat (la revista també és distribueix fora vila).

L'èxit del projecte rau en la participació de tothom; qui vol i té ganes d'expressar i fer pública una idea, un article o qualsevol tema ho pot fer amb tota llibertat, això sí, sempre amb respecte i educació.

Però per això ha calgut, cal i caldrà que darrere d'aquesta "empresa" hi hagi un grup de persones des de la redacció, correcció, coordinació, disseny, edició i direcció que fan que puntualment surti la revista de manera altruista.

Un altre element no menys important és la viabilitat econòmica del projecte, tractat amb austeritat i rigor; els seus ingressos provenen dels subscriptors, de la publicitat i petits ajuts que el fan sostenible i fort en temps com els actuals.

Al llarg d'aquests anys la revista ha anat millorant en continguts, quantitat i qualitat de les publicacions mantenint-se fidels als objectius fundacionals, i el resultat és una revista excel·lent, de les millors en la seva temàtica que s'editen al Camp de Tarragona.

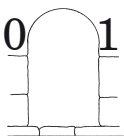
Lo Pedrís ha mantingut en el temps una forma de treballar clara i fidel al públic a qui s'adreça, políticament independent i amb la funció d'aportar coneixements, idees, punts de reflexió, també de discussió, coses que les compartim i d'altres no, així és com som! Sense cap mena de dubte la revista ens fa millors com a poble i ens cohesiona.

Amb motiu de la festa de l'edició del número 50 de la revista, vull expressar el reconeixement i la més sincera felicitació a totes aquelles persones que fan possible que Lo Pedrís sigui una realitat i ho sigui per molts anys.

1A EDICIÓ

VILAPLANENC DE L'ANY

2 0 1 2

JOSEP BIGORRA LLAURODÓ

■ La Redacció

Aquest Nadal del 2012, l'Associació Cultural de **Lo Pedrís**, coincidint amb el número 50 de la revista i amb el dotzè any del seu naixement, ha pres la iniciativa d'instaurar un premi, el qual durà per nom: **VILAPLANENC DE L'ANY**.

A tots els membres de l'Associació, sabedors de la importància que té la dinamització social i cultural del nostre poble i de les dificultats que aquest fet comporta, ens ha semblat convenient crear aquesta distinció en reconeixement a totes aquelles persones, entitats o associacions que s'han esmerçat per millorar la relació de tots els vilaplanencs i fomentar la cultura com un element que millori, dinamitzi i aglutini la formació integral de la nostra col·lectivitat.

Creiem que aquesta rellevant distinció, en aquests difícils temps que corren, encara pot esdevenir quelcom reconfortant i il·lusionant per apaivagar, almenys en part, el desànim, la por i la incertesa que pot provocar l'actual i greu crisi econòmica en les persones a nivell individual o a les associacions a nivell col·lectiu que conformen el nostre teixit social.

Aquesta distinció serà anual i es mirarà, a partir d'aquesta 1a Edició, de consensuar entre un sector ampli de la població el candidat finalista al qual se li atorgarà el premi. Altrament, en cas de no haver-hi cap candidat valorat d'aques-

ta honorable distinció, la convocatòria es pot declarar deserta.

El trofeu que rebrà el **VILAPLANENC DE L'ANY** s'ha fet a partir del logotip oficial de **Lo Pedrís** dissenyat l'any 2000 per Jordi Mariné i elaborat durant aquesta tardor del 2012 per l'escriptora reusenca Mercè Bessò.

Així doncs, i sense més preàmbuls, el mereixedor de la 1a Edició del **VILAPLANENC DE L'ANY 2012** ha recaigut en el nostre company: **JOSEP BIGORRA LLAURODÓ** per ser un dels vilaplanencs més actius del nostre poble. Cal destacar la seva contribució, implicació i dinamització en totes les tasques en les quals els joves han pres part. És lloable també, la col·laboració del Josep, actual president del Grup de Joves, amb altres entitats de Vilaplana com ara el Casal, el Teatre o la Comissió de Festes. Per tots aquests motius, sembla que el Josep Bigorra Llauredó és el legítim mereixedor del **VILAPLANENC DE L'ANY 2012**. Tot esperant, que aquest reconeixement l'animi a ell o a d'altres vilaplanencs a tirar endavant nous projectes que millorin encara més el nostre entramat social i cultural.

ENHORABONA !!

**ASSOCIACIÓ CULTURAL
LO PEDRÍS**

**Joan Maria
Mestre Olivé**
(59 anys)

**Maria Mercè
Serres Espasa**
(53 anys)

Restauradors

Una sala de restaurant és acollidora per definició però Ca La Peirona té un plus especial. Acabo de parlar amb el Joan Maria i la Mercè i tinc dificultats per descobrir si he sortit realment de casa o no. El tracte, l'entorn, la mateixa sala i, sobretot, les persones han estat els inspiradors que han modelat el que més s'assembla al cànon del que es pot definir com a restaurant de cuina casolana catalana, des de fa més de 13 anys. A més, sense proposar-s'ho en cap moment, han esdevingut potser els millors ambaixadors de Vilaplana! I això ha estat així perquè són conscients que treballen amb persones i perquè, més enllà d'alimentar-los físicament, en tot moment han vetllat també per tenir cura d'aquell aliment espiritual que conforma les relacions personals. Quan, després del cafè, el Joan Maria et deixa l'ampolla de licor a la taula, t'està convidant a quedar-te a casa seva i, evidentment, a tornar. Així ho hem entès tots aquells que una i altra vegada hi tornem.

■ La Redacció

Com va començar tot?

Mercè: Va passar que feia molts anys que deia que volia un restaurant però, mentre la canalla era petita, no va poder ser. Fins que el Joan Maria em va dir que sí..., i aleshores em vaig pensar que era una broma!

Joan Maria: Com que la idea que

El matrimoni a la cuina del restaurant, el dia de la inauguració

es tenia va ser per tenir feina la Mercè, jo me'n rentava les mans... A més, jo feia 25 anys que treballava a la Unió i no tenia previst de deixar-ho, ja que hi estava mol ben col·locat; evidentment pensava que marxar era de bojos. Tot i que el primer any ho vaig intentar, però complir als dos llocs va resultar gairebé impossible. Aleshores, com que vam

tida de la Unió..., va costar, però quan va estar cuit vaig marxar.

M: I vam obrir un 29 d'agost (de l'any 1999)!

JM: Les obres van durar uns 4 o 5 mesos i es va fer molt llarg...

M: Recordo les pessigolles a la panxa i una mica de por. Però teníem tanta il·lusió i el fet que va coincidir que els "temps eren bons" que ens vam acabar per llençar a la piscina!

JM: Ens va ajudar molt la carretera de La Selva i després la d'Alforja... El cert és que, tot i que no és el cas i sense proposar-nos-ho, però molta gent coneix Vilaplana per Ca La Peirona!

Us va costar molt trobar el nom?

JM: Va ser el més fàcil! No vam dubtar en cap moment. A més, vam pensar que qui vingues de fora i ho preguntés a algú del poble no tindrien cap problema per explicar on era Ca La Peirona...

“Vam començar amb arengada i tancarem amb arengada!”

tenir més feina de la que esperàvem i “parlant, parlant” vaig veure que ho vivíem de decantar cap aquí... Per això em vaig veure obligat a negociar la sor-

La Mercè i el Joan Maria aquest desembre

És clar quin tipus de cuina volíeu oferir des del principi. N'heu dubtat mai?

M: Des del primer moment que volíem una cuina casolana. De fet, és el què ens ha demanat sempre la gent, és el que jo sabia fer i el que havia vist fer tota la vida.

I la família, us hi ha ajudat?

M: No amb el menjar però sí amb les feines del restaurant. La sogra i la mare ens ajudaven a rentar plats, a guardar les coses i a planxar. Els fills, sempre que han pogut. La meua germana i la Mercè Vall des del primer dia. A més, amb les idees que portàvem des del començament hem de valorar molt l'ajut que des del començament vam tenir del Joan Moreno i la Maria Teresa, ens van aportar l'experiència i les petites coses vitals per al bon funcionament d'una cuina; em van ensenyar moltes coses que per començar el negoci van ser fonamentals: en sabien molt i tenien molta experiència.

Com van ser els primers menús? I com ha anat evolucionant l'organització del restaurant?

M: Quan vam obrir, ho vam fer amb dos menús (un de més car i un de més barat) a més de la carta i del menú setmanal. Però aviat ens vam adonar que s'havia d'anar reduint per anar trobant un encaix adequat al model que hem acabat definint...; plats massa rebuscats no acabaven tenint sortida a Ca La Pei-

rona, ja que la gent venia a buscar els peus de porc, lo tradicional. He de dir que tot i que m'agrada molt llegir i anar a veure el que fan altres (o veure-ho a la tele) la idea que hem acabat delimitant passa sempre per fer lo tradicional.

Com us ha afectat la crisi?

JM: La veritat és que el començament va ser molt bo. A més no hi havia quasi res, érem gairebé sols! I durant els bons temps el cert és que rutllava francament bé. Però també és cert que es llençava molt de menjar. Actualment s'aprofita més... Quan abans era normal demanar dos plats i postres, ara es comparteixen alguns entrants i només es fa un plat sol. Però el canvi més gran l'hem notat en els vins: s'ha passat de que el vi costés més que el menú a quasi servir exclusivament el vi de la casa...

Ara anem anant vivint, sobretot sort dels jubilats que van movent-se i demanant-nos lo de sempre, vam començar amb arengada i tancarem amb arengada! El jovent no pot sortir perquè no té feina!

Però tot plegat demana un gran sacrifici?

JM: El que ens mou és la il·lusió. Si treballes amb ganes i il·lusió no es nota el sacrifici, passen les hores que ni te n'adones. La rutina s'adreça amb la varietat de gent i menjars que els vols donar, tot i que quan acabes només penses en seure!

Tot i que potser és un tema de-

licat, que en podeu dir dels clients?

JM: De problemàtics no n'hem tingut, però molt sovint els que alguna vegada (de joves) han estat difícils, quan han tornat (de més grans) s'han adonat que és millor poder tornar més tranquil·lament. Alguns han canviat el "porrillo" per la parelleta; de fet, jo ja els hi deia que de tabac "normal" també n'hi havia... Fixa't que gairebé podem dir que sabem els gustos de tothom només de veure'ls com venen..., perquè creiem que és tan o més important el tracte com el menjar. A vegades la gent t'expliquen els seus problemes, per això els petits detalls que tens amb ells acaben sent molt més considerats que l'entre-cot que es mengen...

Crec que es pot explicar un cas que ens va passar amb el Gregorio un hivern que encara era a la caseta del Pubill. L'Ajuntament li pagava un plat de calent cada dia i venia a casa nostra. Un dia va quedar sec a la cadira, amb els ulls en blanc, gelat i com mort... Vam trucar l'ambulància pensant que no tornaria. L'ambulància va tardar una mitja horeta i en aquestes que encara no havia arribat que es va despertar i el Gregorio va preguntar-nos: "¿Donde estoy?", li vam explicar el què li havia passat i que estàvem esperant que arribés l'ambulància, aleshores ell ens va respondre que mentre no arribés li portéssim una cerveseta! Quasi que el mato! Després, al cap del anys, sembla que es va reconciliar amb la dona, va tornar a casa i ens trucava 2 o 3 vegades cada any...

Com veieu el futur de tot plegat?

(riu) JM: Negre! una mica negra! Però crec que no se'n pot parlar ja que és el dia a dia el que compta; i el cert és que està fotut per tots. Jo ja tinc quasi 60 anys i el problema el veig mig malament. El problema real és per als fills i la canalla, tot i que als pobles es veu menys negre que a les ciutats més grans. Si mirem com s'ha de fer, només cal mirar no tan de millorar sinó que el principal és no empitjorar. I mentre els jubilats (que tots tenen una moral que casi!) vagin cobrant, anirem fent.

Vilaplanencs Exteriors

■ Jordi Mariné

Francesc Josep Robert (Vilaplana 1965). Casat i amb dos fills viu a VILANOVA i LA GELTRÚ i actualment treballa de professor de tecnologia electrònica a l'Escola d'Enginyeria de Telecomunicacions i Aeronàutica de Castelldefels (EETAC) de la Universitat Politècnica de Catalunya (UPC).

És un apassionat de la lectura, participa en entitats que defensen la cultura i la llengua catalana i ultimament participa en curses de córrer, tant de muntanya com de carretera.

1. Com va ser que vas deixar de viure a Vilaplana?

Doncs que en estudiar, ja de ben jove vaig anar a Eibar al País Basc, dels 16 als 18 anys. No us podeu imaginar l'impacte que va tenir aquella experiència d'anar de tan jovenet a una Universitat Laboral a fer formació professional amb gent de tot Espanya, precisament a un lloc tant conflictiu políticament al començament dels vuitanta. Encara sóc amic d'alguns professors que vaig tenir en aquella època. Més tard vaig fer els estudis universitaris a Vilanova i la Geltrú, em van sortir força bé gràcies als molts coneixements que vaig aprendre a Eibar. Vas i véns tot sol, tens amics més enllà del poble, vius en pisos d'estudiants i t'organitzes tu mateix el temps d'estudi i els pocs recursos de que disposes. Tot plegat gràcies a les beques que m'atorgaven cada any i al treball que feia al tros per les vacances.

2. Com t'han anat les coses?

Bé, la veritat és que vaig trobar de seguida feina a Vilanova i la Geltrú mateix, a la mateixa escola d'enginyeria on havia estudiat. Uns anys després em vaig casar amb la Maria, una vilanovina, tenim l'Helena de 13 anys, i l'Albert, el xiquet petit de 7 anys. Quan al 2002 van obrir el Parc Mediterrani de la Tecnologia a Castelldefels, vaig demanar anar-hi a donar classes, la UPC volia impulsar un campus innovador en docència, que és el que més m'agrada fer: usem metodologies actives (aprenentatge cooperatiu, aprenentatge basat en problemes,

integració de continguts i d'anglès, etc.) per mantenir motivats als estudiants i ensenyar-los tan coneixements com les competències que hauran de practicar quan treballin.

No ens podem queixar pas, al Garraf i Penedès hi ha una mica de tot, un bon balanç entre muntanya, agricultura, indústria i mar.

3. Com es veu Vilaplana de fora estant?

Doncs que la tinc sempre present, tothom que ha passat a Vilaplana la seva infantesa i primera joventut, et dirà el mateix, és impossible de treure-te-la del cap. Et continues interessant per la seva gent, per com els van les collites, per si tenen riuades com aquella que es va endur un tros de l'antic escorxador o sequeres prolongades de les que deixen els avellaners sense rames. Una altra cosa és que hagi de venir sovint al poble, aquest no ha estat el meu cas, ja que sols vinc unes poques vegades a l'any.

4. Tens algun record, anècdota o moment de la vida que et faci una il·lusió especial recordar o explicar?

El que recordo sempre, és l'època de les vacances d'estiu, Setmana Santa i Nadal d'una pila d'anys, en què treballava al jornal amb el meu oncle Anton la terra d'en Povill. L'oncle, una persona estimable, em va ensenyar a anar per la vida, em va educar i em va deixar una petjada inesborrable.

També podria explicar com em va influir, de més petit encara, en Francesc Mariné, que duia la petita biblioteca al cau o la sala parroquial, en sembla que li dèiem; cada setmana ens deixava llibres, còmics, i nosaltres apreníem el joc de les lletres.

Recordo amb entusiasme l'època del Col·lectiu Llibertari, a nosaltres ens

va coincidir el començament de la democràcia amb l'adolescència, la iniciació a la lectura, la música i la cultura en general. Ara, ves per on, també tenim molts de nosaltres força neguit i alegria per assolir tant aviat com sigui la independència de Catalunya!

5. Quin indret del poble o el terme és el més entranyable per tu?

La plaça Pau Casals, on encara hi viu mon germà, i la Mussara i la seva seralada.

6. Què destacaries de Vilaplana i la seva gent?

Que són entranyables, la diferència més gran de quan vius fora en una ciutat, és que a Vilaplana estàs acostumat a saludar ben bé cinc-cents persones, el que vol dir que també saps coses de les seves vides i d'alguna manera formen part de tu.

7. Què trobes a faltar més de Vilaplana?

L'insuperable oli de la cooperativa. Per això cada any baixem a comprar-lo. Ah, i les avellaners, és clar, tot i que aquestes, encara que posi "Avellana de Reus", les compro aquí a Vilanova.

8. Què et sembla que té Vilaplana que no pugui tenir cap altre lloc més?

Cada poble té alguna cosa de particular, tot i que penso que el que diferencia Vilaplana és precisament el terme de la Mussara. Potser no està prou explotat turísticament.

9. Què trobes que li fa falta a Vilaplana?

Trobo que els pisos de nova construcció o les cases velles són massa cares, tot i que a Vilaplana no us va agafar la febrada de la construcció. Crec que no només jo, sinó altra gent que viu fora del poble vindria més sovint si hi hagués pisos més a l'abast.

10. Tens contacte amb la gent de Vilaplana i estàs al dia del que passa al nostre poble?

Sí, encara que sigui per e-mail, ens escrivim ben sovint amb els amics de la colla, en Sebastià Anguera, en Jordi Serra, en Josep Besora, en Joan Eloi Joanpere i els altres, a més de que fa força anys que fem la calçotada plegats. De tant en tant encara vinc a veure mon germà Meli i als tiets. Com que rebo la vostra revista des del començament, sí que més o menys vaig seguint el que feu pel poble.

■ ■ ■

Natàlia Mestre Ferré

Maria Casanova

Actualment, i a causa de la greu crisi econòmica i social que estem patint, el Govern Central i els Sindicats estant impulsant canvis importants en la celebració de les festes patronals per poder esdevenir, segons apunten, més competitius dins del concert europeu. El proper any algunes festes tradicionals com Tots Sants poden passar a celebrar-se en cap de setmana.

— **Quina opinió en tens d'aquets canvis?**

— **A nivell local, creus que caldria una revisió de les festes patronals? Et semblaria bé per exemple celebrar una Festa Major d'estiu donat que és l'època de l'any en que el poble gaudeix de més efervescència? O ja et sembla bé celebrar-les com fins ara?**

Jo no ho trobo bé. Les festes s'han de fer el dia que toquin, tant és el dia de la setmana que sigui.

Les festes que es fan a Vilaplana són les que són i no s'han de canviar. Ara bé, si es vol afegir alguna d'a més a més, que la facin. Per exemple, es podrien tornar a fer les festes de barris.

No estic d'acord amb el canvi de festius que cauen entre setmana passar-los al cap de setmana.

Si els entesos diuen que és favorable per a nosaltres, ho deu ser, però a mi em sembla que perd tot l'encant de les festes. La primera cosa que fem quan canviem d'any és mirar el calendari de festes per saber com cauen i saber si coincideixen per poder fer pont. Si les coses van mitjanament bé, són dates que s'aprofiten per sortir i això és sinònim de gastar.

El sector turístic en treu molt de profit d'aquests dies i, com tots sabem, aquest sector proporciona molts llocs de treball.

La veritat, no entenc aquesta obsessió que té el govern per canviar coses que, crec jo, el que aconsegueix és tallar ales a les persones a canvi de ??? (ells sabran el benefici que això pot portar...).

A nivell local? M'agradaria una Festa Major maca, i això només es pot aconseguir amb la participació de tots nosaltres. Els vilaplanencs som de sortir poc al ball i activitats nocturnes. Potser sí que a l'octubre i al gener fa més peresa que a l'estiu.

La clau seria aconseguir una festa participativa on puguem divertir-nos, distreure'ns una mica i oblidar per uns dies els moments tan difícils que vivim.

Si es proposés de passar les festes a unes altres dates jo hi estaria d'acord; les que jo proposaria són el 15 d'agost i el 8 de setembre, però tan una com l'altra són dates de festa major a la majoria de pobles d'arreu de Catalunya.

Dolors Sentis

Penso que, de vegades i puntualment, a alguna fàbrica o gran empresa li pot convenir fer algun canvi; però a la gran majoria ens està bé el que tenim, algun any ens afavoreix més i algun any menys. El que sí que m'agradaria canviar és alguna festa tan espanyola com la del 12 d'octubre o la del dia de la constitució espanyola, i amb el context polític-social que estem vivint encara més.

La veritat és que porto poc temps a Vilaplana i, de moment, m'està bé el que es fa. Amb la crisi que hi ha per tot arreu, ja està prou bé el programa que proposa l'Ajuntament. A l'estiu a tot arreu es fan festes majors i quasi cada dissabte hi ha alguna cosa, no cal canviar la festa.

TAXI

SERVEI DE TAXI 6-Q

7/8 places

L'Aleixar

mòbil 689 029 326

Jordi Maria Olivé Avila

Sobre la celebració de les festes patronals: Doncs no em semblen bé aquests canvis. Si parlem de festes pròpiament patronals, aquestes sempre responen a èpoques de l'any natural, estiu, tardor, hivern, primavera, i el fet de que les celebrem significa donar la benvinguda o l'adéu a aquestes èpoques. Ser més competitius dins de l'ordre europeu no significa res. Cada país fa les festes que li sembla. Hem de ser competitius quan treballem, cada dia, cada mes, tot l'any.

A nivell local si parlem concretament de la Festa Major de Vilaplana que es celebra el mes d'octubre, doncs aquesta sens dubte la canviaria de data i la passaria a l'estiu en que el poble de Vilaplana respira més moviment. Penso que quan es va fixar aquesta data va ser pensant en la celebració de l'acabament de la collita, cosa que no es correspon amb els temps actuals, i a més la climatologia ha canviat del tot. Per altra part, si ha de ser la Festa Major d'estiu en contraposició a la d'hivern, hauria de ser a l'estiu i no a la tardor com és ara.

Albert Ferré

La meva opinió sobre els canvis que volen realitzar l'any vinent sobre les festes patronals és que poden tenir un plantejament que no està del tot malament, ja que potser així podrem ser més competitius. La prova és que ho estan aplicant en altres països de la Unió Europea i sembla ser que els funciona.

A nivell local, em sembla que no canviaria res. Jo ho deixaria tal com està, ja que fer canvis, tal vegada, ens tornaria portar altres conflictes, com ja va passar fa molts anys. Suposo que hi haurà altres opinions, per a mi totes són respectables.

Maria Cinta Prades Huguet

No crec que per passar les festes al cap de setmana puguem sortir de la crisi que estem patint. Per un altra banda, una festa entre setmana de tant en tant (perquè no son tantes) ajuda a trencar la rutina i també hi ha molta gent que se'n beneficia, com passa amb el sector de l'Hosteleria, que és un motor important de l'economia del nostre país.

A causa de la lluita que en aquests moments estem portant (per una Catalunya lliure i independent) crec que la Festa Major del 12 d'octubre caldria passar-la a un altra data, ja sigui a l'estiu o a la primavera. Les altres (Sant Isidre, Sant Sebastià) les trobo perfectes tal com estant, són les nostres festes, les del nostre poble.

FARMÀCIA
M. TERESA HUGUET VILELLA

Sant Isidre, 7
43380 VILAPLANA
Tel. 977 815 379
thuguet@coft.cat

Dietètiques Cabré, C.B.

 ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
HERBORISTERIA
CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

**Grup de teatre
de Vilaplana**

PREGÓ DE LA FESTA MAJOR D'OCTUBRE DE 2012

■ Anna Maria Aixalà

SR ALCALDE DE VILAPLANA, regidors i regidora, autoritats que ens acompanyeu, i tota la gent del poble, que avui comenceu la Festa Major, molt bona nit.

Fa tot just un mes, l'11 de setembre, mentre contemplava la senyera onejant en el Baluart, esparant l'acte de l'ofrena floral de les entitats reusenques, en Tomàs, el vostre alcalde, em va demanar que fes el Pregó de la Festa Major. Li vaig dir que li donaria una resposta. El pregó de la Festa Major, jo, l'Anna Maria de "Cal Sisquet".

Em va sorprendre i alhora em va alegrar que en Tomàs em fes aquesta proposta. Amb el Cant dels Segadors de fons en un 11 de Setembre tan significatiu vaig anar albirant en el meu interior com anava passant una pel·lícula curulla de records, de vivències, de diversos esdeveniments. Tot plegat féu que la meua resposta fos afirmativa i que em disposés per a desgranar l'anunci joiós de la FESTA MAJOR!

Voldria que aquest PREGÓ, fos un cant d'agraïment al meu poble, a la meua gent, a les meves arrels; arrels que han forjat la trajectòria de la meua vida.

Va escriure la tia Mercè :

"Sóc filla de pastissers
i sé de pa i de farina.
Sóc filla de Vilaplana
poblet que mon cor estima"

I en un altre poema deia

"Et tenim gravada als ulls
muntanya de la Mussara
i et portem a dins del cor
com l'amor de nostre mare.

Tot quan de tu volguem dir,
sempre serà minç i pobre,
comparat amb el que vals
Muntanya del nostre poble "

Sí, us ben asseguro que porto gravada al cor aquesta terra que em va veure néixer. Gravades al cor unes arrels profundes, arrels de Fe, de valors de poble, d'identitat, de tot el que ha constituït la meua idiosincràsia, és a dir: els meus eixos vertebradors, el que sóc i el que la vida m'ha anat fent. I què voleu que us digui? Me'n sento orgullosa!

Els anys que he viscut encarnada en altres cultures, costums i vivències, he pogut assaborir, gaudir i compartir la riquesa del diferent. Quan les arrels són profundes i veus que un poble i unes ètnies van recuperant la seva identitat, ho vius amb una gran joia. A Bolívia molta gent parlava quechua, la llengua pròpia d'aquell indret. Jo no comprenia res de res, però era molt feliç de veure que aquella gent podien viure i expressar la seva identitat.

Les fronteres les hem construït nosaltres. Sabem bé que de fronteres no n'hi ha quan les arrels són autèntiques i el nostre cor és universal.

Quina alegria em dona quan veig que el nostre poble va conservant tradicions, costums i vivències. Mireu de no perdre-ho mai. Cantava en Raimon "Qui perd els orígens, perd la identitat". Conservem, doncs, els orígens per no perdre la identitat.

A vosaltres, tota la gent de Vilaplana i els que heu vingut a celebrar la Festa Major: gent decidida, emprendedora, oberta, treballadora... us diria que les dificultats d'aquest temps que ens toca viure, aquest temps de crisi, no ens faci perdre l'empenta. Vilaplana és un poble emprendedor, cal esmerçar-nos per a no perdre l'esperança. Algú ho deia així: "la crisi que estem vivint és seriosa, serà llarga i és profunda. És una crisi global, no només nostra (el món canvia molt i de pressa) i ens toca pagar els excessos dels darreres anys i això costarà. La millor recepta és la de sempre, la de tota la vida: matinar molt, treballar fins tard i estalviar".

Diuen que les crisis es repeteixen de manera cíclica. Jo d'economia no

n'entenc gens, però tinc la sensació que, sigui el cicle que sigui, sempre en reben les conseqüències els mateixos i la pateixen els més senzills, els més desprotegits. I em sembla, que per molt que estrenyem el cinturó, la solució no està ni de bon tros, a les nostres mans. Em ve a la memòria aquella cançó d'El Retaule del flautista de'n Jordi Teixidor: "el negoci no té cor, el negoci no té entranyes, ara manen les finances, ara mana qui té l'or"

Els entesos afirmen que aquesta tardor encara hi haurà turbulències, potser les coses aniran pitjor... A nosaltres ens caldrà refermar la nostra confiança i la nostra esperança en el futur. No podem quedar-nos quietes esperant que la crisi passi. Emprem els mitjans que estiguin al nostre abast per tal que la situació millori.

Tothom assegura que vénen temps dolents i que ens tocarà viure de manera més austera durant els propers anys. Bé, potser per això mateix ara cal que aprofitem i gaudim de les festes del poble. Perquè si, com diuen, l'estat d'ànim ajuda a la recuperació, el millor que podem fer és restar ben animats, encoratjats i optimistes, i no donar-nos mai per vençuts.

Els moments actuals que ens toca viure, repetixo, no són gens fàcils, per tant ens cal lluitar, però tenint el nostre esperit fonamentat en les roques blanques i roges dels nostres singles. Això, sens dubte, ens fa forts i obstinats.

Lluita i espera, Vilaplanenc i Vilaplanenca, no et deixis vèncer, pren per senyera la teua Fe. Fe per a mi i per tots vosaltres en el Déu de la vida que vol que la tinguem en abundància i fe també en les conviccions, en els somnis, en les utopies que ens fan a tots caminar amb esperança.

VILAPLANA, RENEIX TAMBÉ A LA VIDA!. Pares, generacions joves, feu descobrir als vostres fills tots aquets brots de vida que tan generosament ens envolta. Feu que entrelluquin la riquesa dels nostres pins, de les roques, del silenci en el blau horitzo i en les nits clares

amb els estels a tocar de les mans. Que escoltin en aquest silenci el cant dels ocells, la remor del vent, el rajolí de les fonts. Que quedin embadalits contemplant les sortides i les postes de sol... quina riquesa! Tot això anirà fent petja en el seu interior i les arrels tan nostres anirant solidificant-se.

Us he de confesar que quan recordo vivències fortes de la meua infantesa, em vénen vius els records de les fulles seques fent rotllana a la placeta, el vent xiulant amb força per les esclatxes de les finestres de Cal Sisquet. La remor d'aigua cristal·lina dels rierols i el soroll de la riuada arribant al pont de Mallafré. Els berenars a l'estiu al carrer després de cosir una estona. La caminada al Mas de Mariner a menjar-nos la mona. La frescor de l'aigua de les fonts amb els anisos que la feien tan rebona. Els rastres esperant els Reis. Les campanes anunciant una mort, el combregar a un malalt, a foc i el toc festiu que ens feia posar ben mudats per trobar-nos tots a celebrar la Festa. Recordo la solidaritat davant qualsevol necessitat on tota la gent s'agermanava. Veure arribar la mare de vetllar un malalt, de passar la nit en vetlla perquè els familiars descansessin...! quantes coses més podria dir. Tot això enforteix esperits i sosté tota una vida.

Els que teniu la sort d'haver nascut i viure en el poble, teniu molts avantatges. Aproveu-los!

Els temps han canviat, les formes són unes altres però les arrels han de mantenir-se, els orígens, l'essencial, conserveu-ho. Això no canvia.

Celebrem la Festa Major honorant la Nativitat de Maria, la nostra mare.

Maria, una dona senzilla de Natzaret, dona de poble profundament arrelada i oberta al Pla de Déu. Que Ella us ajudi, ens ajudi a estar oberts i obertes a fer també de les nostres vides un Sí al pla que Déu té destinat a cada un de nosaltres, des del lloc on ens trobem. i quan "els torrals que l'aire atansa" en les tempestes de tardor, Mare"allunyeu-nos el flagell..Si el mantell al pla encomana un serè tremolament".

Acabo amb una petita llegenda i un desig:

Hi havia una vegada un jardiner que tenia un jardí preciós, ple d'arbres i de flors. El jardiner va marxar uns quants dies de vacances, i quan va tornar i va entrar al jardí, va veure que aquell roure magnífic que estava allà s'estava assecant.

Llavors se li va acostar i va preguntar:

Què et passa?

I diu la llegenda que el roure es va acotar una mica i li va dir:

— Doncs mira, és que jo vull ser com aquell pi.

Somniava a ser com aquell pi que estava al fons del jardí. El jardiner va seguir caminant veient les flors i els fruits i va arribar al pi, i el pi també s'estava assecant. I li va preguntar:

— I a tu, què et passa?

I el pi es va inclinar una mica i li va dir:

— És que jo vull ser com aquell roure.

Sempre volem ser una altra cosa, i això genera disgust. Diuen que el jardiner va preguntar a uns pensaments, unes flors petites,

I vosaltres, què voleu?
I totes a la una van dir:
Nosaltres som felices sent com som!

La lliçó que aquesta historieta ens dóna és clara i contundent. Aprenem-la!

I quin és el desig que vull fer palès:

Que la Bondat impregni els nostres cors

Que no perdem mai el sentit de l'humor.

Que no us fem mai enrere quan es tracti d'ajudar els altres.

Que amb el cor obert donem el millor de nosaltres mateixos.

SIGUEM SEMPRE FELIÇOS I FELICES SENT COM SOM!

Estimem les vostres arrels.

Sapiguem escoltar el nostre interior per a saber descobrir que vol Déu de nosaltres.

Treballem amb tenacitat i constància.

Admirem la bellesa que envolta al nostre poble.

Mirem sempre amb ulls positius les realitats que us toqui viure.

Aconseguiu totes les fites que ens proposem i que que el nostre cor anhela.

Juguem sempre net.

Obstinats en fer el bé no ens cansem mai de tornar a començar amb il·lusió sempre que calgui.

Respectem-nos i responem el millor possible a tot el que s'ens demani.

I com canten els nostres goigs diem:

Ensenyeu-nos Verge i Mare,
La drecera que ha seguit
per haver al costat del Pare
des del bres del vostre pit.
Per la Creu que ens agermana
Sota el vostre emparament ...

De genolls tot Vilaplana
canti el vostre naixement.

BONA FESTA MAJOR

Vilaplana, 11 d'octubre de 2012

40 ANYS DE COLÒNIES!

■ Núria Samsó

“**Q**uè fem a l'estiu? Colònies!” Ja fa 40 anys que en fem! És per això que molts de nosaltres ja no ens podem imaginar un estiu sense colònies. És el que més esperem quan arriba la calor! I no unes colònies qualsevol, no... les de l'Alzina Rodona! Les més especials, les que compartim amb els nostres amics de sempre, i amb els monitors que coneixem de tota la vida. Però també les que ens permeten conèixer gent dels nostres pobles veïns, i gaudir plegats. Colònies dels nostres pobles pels nostres pobles!

Any rere any, nens i monitors fem la motxilla per anar a passar una setmana plegats a algun indret de Catalunya. A través d'un eix d'animació, que és el que ens lliga totes les activitats i ens introdueix totes les aventures, fem jocs, excursions, tallers, cançons i danses... També, cada matí, fem els serveis, que han sigut molt importants pel Grup des del primer dia. Es tracta de dedicar una estoneta a endreçar les habitacions, netejar els lavabos, recollir el pati... Imprescindible per poder conviure! Doncs bé, el que fem a les colònies és això, imaginar, descobrir, aprendre... Divertir-nos!

Les colònies, a Maspujols, van començar l'any 1972 a través de l'escoltisme, que, a més d'activitats durant l'any, preveia a l'estiu la realització de la Colònia. Va ser el mossèn Joan Curieses que, poc temps després d'haver arribat a la parròquia del poble, va demanar ajuda per tirar endavant aquest projecte de l'escoltisme. La Rosa Maria Domènech, el Vicenç Samsó i la Rossi Llauredó van ser els primers de fer-li costat i, per tant, els que, juntament amb el mossèn, van crear el Grup de Colònies que tenim avui.

Les primeres colònies es van organitzar l'estiu de 1973 al Mas d'en Gil, al Priorat. Eren unes colònies mixtes, que comptaven amb la participació de nens i nenes de Maspujols. El Vicenç i la Rossi expliquen que no va ser fàcil convèncer

a algunes famílies perquè autoritzessin als seus fills a participar a unes colònies mixtes. A qui va costar una mica més va ser, sobretot, als pares de les nenes, però asseguruen que de seguida tothom els hi va mostrar molta confiança, i per això les colònies van tirar endavant amb èxit.

Uns anys més tard es va plegar l'Escoltisme i l'únic que va continuar va ser l'activitat d'estiu, és a dir, les colònies, que van anar creixent i agafant força. Va ser llavors quan al Grup s'hi van afegir nens i monitors de l'Aleixar, i més tard també de Vilaplana. Fins avui, el nostre Grup ha continuat fent colònies als tres pobles.

El nom inicial del Grup era “Grup de Colònies de Maspujols, l'Aleixar i Vilaplana”. Era un nom molt significatiu,

però molt poc operatiu, de manera que es va decidir buscar un símbol comú als tres pobles i es va pensar en l'alzina del Mas de Borbó, també coneguda per la gent de la rodalia com “Alzina Rodona”. Finalment, doncs, es va creure apropiat que el nom del grup fos “Grup de Colònies l'Alzina Rodona”, i així s'ha anomenat fins a l'actualitat.

A partir de 1976 es feren dos torns de colònies: un pels més petits, que acostumaven a ser per aquí a prop, i un altre pels adolescents i joves, que normalment es feia després de la Festa Major als Pirineus. Aquesta tradició, però, es va perdre al cap d'uns anys, i el Grup va continuar fent un únic torn de colònies pensat per nens i nenes de 8 a 12 anys.

Vilaplana 2012

L'Esquirol 2002

Des del començament, el Grup ha comptat sempre amb força col·laboració per part dels pares, sobretot en la part de la intendència, que fa uns anys era imprescindible. Fins fa poc temps, es necessitaven cada any voluntaris dels pobles que s'encarreguessin de preparar i fer el menjar, però ara aquest servei és proporcionat per les cases de colònies, i molt controlat per normatives, per això s'ha anat perdent. També es feia, fins fa uns anys, el dia dels pares. Era un dia en què els pares es desplaçaven fins al lloc de les colònies i participaven de les activitats amb els nens i monitors. Se'ls hi feia una rebuda, unes explicacions de com anaven els dies, es feia una missa, un dinar conjunt i, a la tarda, un foc de camp. Hi ha qui encara recorda el disgust que tenia quan havia de tornar-se a acomiadar dels pares després de passar un dia bonic amb ells a les colònies.

Com tot, el Grup ha tingut alts i baixos, i èpoques en què ha estat més

difícil tirar endavant. Durant uns quants estius, les colònies de l'Alzina Rodona es van haver de reduir a només tres o quatre dies, per falta de monitors. Tot i així, l'Alzina Rodona sempre ha tingut molt d'interès en la preparació personal i la titulació dels monitors, i l'objectiu del Grup sempre va ser tornar a recuperar les colònies de set a deu dies. És gràcies a això que l'any 2007 es van tornar a recuperar les colònies d'una setmana.

Pel 20è aniversari del Grup es van fer unes samarretes commemoratives, però la festa més important es va fer l'any 1997, quan l'Alzina Rodona va celebrar el 25è aniversari. L'acte principal que es va fer és una excursió que va passar pels tres pobles, a cada un dels quals es va plantar una alzina com a representació del Grup. També, durant les colònies d'aquell any, es va fer especial atenció a aquells 25 anys que se celebraven.

Aquest any 2012 és un altre any

especial, ja que el Grup celebra el 40è aniversari. Per a celebrar-ho, hem volgut repetir l'excursió pels tres pobles que s'havia fet pel 25è aniversari, i també es va fer un dinar de germanor amb tots els monitors que han passat per l'Alzina Rodona, que no són pocs!

Aquest últim també ha estat un any de canvis pel Grup, ja que ens hem creat com a associació i hem canviat el nostre local social. El local on sempre s'havia reunit el grup de colònies per treballar, i on guardàvem tot el material, era l'abadia de Maspujols, pel lligam que, com hem explicat, hi ha hagut des dels inicis amb l'Església. Ara, però, ens trobareu sempre reunits a l'Antik Luka-lillu del Casal de Maspujols.

L'Alzina Rodona, doncs, és d'aquelles entitats que ja són tradicionals perquè han estat al poble, com aquell qui diu, tota la vida. Ja són dues, i quasi tres, les generacions que han gaudit de les colònies, i molts dels que ara hi som venim d'una llarga tradició alzinaire, amb pares que van participar a les colònies al seu moment i que ens van animar a participar-hi quan nosaltres érem infants. Ara, com a monitors, intentem donar amb il·lusió el millor de nosaltres perquè, algun dia, els nostres fills puguin fer el compte enrere dels anys, mesos i dies que els hi queden per anar de colònies amb l'Alzina Rodona, com nosaltres, i els nostres pares, havíem fet al nostre moment.

■ ■ ■

Vilanova de Prades 2000

Vilanova de Prades 2000

Castellar de N'Hug 88

Les festes de la Mussara (part II)

■ Montserrat Flores Juanpere i
Laura Poblet Estivill

Quaresma i Setmana Santa

D'acord amb el costum general, l'esperit de penitència propi de la Quaresma es traduïa en restriccions alimentàries: els divendres no es podia menjar carn, només amb l'excepció de la canalla, la gent més gran, els malalts i aquells que compraven el dret de fer-ho, en forma de butlla.

El Diumenge de Rams s'anava a l'església a beneir un ram que després es penjava darrera la porta per tal que protegís la casa durant tot l'any. Habitualment el ram era de llorer però també podia ser d'auró, una planta que també s'utilitzava en diferents moments de l'any per guarnir els carrers abans de passar la professó. De vegades, al ram la canalla hi penjava alguna cirereta.

Aquest mateix dia, com en moltes altres parròquies del país, se celebrava un viacrucis pels carrers del poble.

Al llarg de la Setmana Santa se celebrava el salispàs, un ritual de benedicció i purificació de cadascuna de les cases i els masos, que utilitzava l'aigua i la sal —elements que moltes cultures utilitzen com a transmissors de benediccions—, alhora que servia per fer capta.

Per fer el salispàs, els habitants de la casa rebien el rector i els escolanets amb una taula parada on hi havia un recipient amb aigua i un plat amb sal. El rector ho beneïa i després en barrejava una part i llençava aquesta pasta a la por-

LA MUSSARA juliol de 1959
Foto cedida: Carme Huguet Ramon

ta per tal de beneir la casa. En acabar, la mestressa els donava alguns ous, segons les possibilitats de la casa. Els ous, però, anaven separats en dos grups diferents: la mestressa especificava quins eren per al rector i quins per a la Mare de Déu, és a dir, per a la parròquia. Amb els ous de la Mare de Déu, al final de la Setmana Santa preparaven la mona que rifaven per Pasqua en benefici de la parròquia.

A diferència de molts altres pobles, en què es feia un sol dia a mitja Setmana Santa o a mitja Quaresma, a la Mussara el salispàs durava tres dies, a causa de les distàncies. El Dilluns Sant recorrien un per un tots els masos de ponent del terme. El Dimarts Sant, els masos de llevant i el Dimecres Sant les cases del poble.

Un informant ens va explicar que

aquesta activitat no deixava de tenir els seus riscos. Una vegada, quan tornaven de fer el salispàs en un dels masos més allunyats del ponent del terme —el mas del Puçó del Cingle—, un dels escolanets va entrepussar i li van caure els ous que portava al cistell. La caminada fins allà havia servit per beneir el mas, però els ous els van perdre tots!

Després del salispàs, arribaven els dies més intensos de la Setmana Santa. Dijous a mig matí, quan se celebrava l'ofici i es posava el Santíssim al monument, les campanes sonaven per darrera vegada i començaven dos dies de silenci i abstinència. No es podia menjar carn i les menjades —sovint a base de bacallà i cigrons— no podien ser gaire abundoses. Segons ens van explicar, limitaven molt l'esmorzar —que en els dies normals feien molt abundant per poder treballar fort durant tot el dia—, menjaven molt per dinar i poc per sopar. Algunes persones més devotes, però, ho podien restringir encara més: ens han parlat d'un home que a mitjan segle XIX feia l'anomenat “dejuni de les campanes”, és a dir que no menjava res des que sonaven l'últim cop les campanes el Dijous Sant al matí fins que tornaven a sonar el Dissabte Sant al matí.

Una altra forma de respectar el caràcter sagrat d'aquelles hores era no treballar. Ni tan sols es podien fer les feines domèstiques, només les més imprescindibles. La creença popular ho reforçava atribuint càstigs diversos a aquell que ho incomplís. Per exemple, es deia que si s'escombrava durant aquelles hores, sortien formigues a la casa.

Es creia que la natura també transmetia la santedat d'aquests dies. Es deia

TECPERVAL, S.L.

TÈCNICS EN PERITATGES i VALORACIONS

Joan Bonet i Mestre

Camí de l'Aleixar, núm. 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 326 244 - Fax 977 326 458
tecperval@telefonica.net

CALA PEIRONA

RESTAURANT

Carrer d'Àngel Guimerà, 1 - Telèfon 977 81 51 71
43380 VILAPLANA

que els moixons estaven en silenci i, com en molts altres llocs, anaven a buscar fari-gola perquè deien que no li queia la fulla.

Com en molts altres llocs, tot allò relacionat amb la salut i la malaltia adquiriria un caràcter més intens entre el matí del dijous i el matí del dissabte. Es pensava que els ous que les gallines ponien en aquelles hores tenien poders curatius. El ritual de mirar l'airada –que servia per diagnosticar si una persona estava afectada per un mal aire i per pregar per la seva curació–, s'havia de transmetre de dona a dona durant aquelles hores.

A banda d'aquests aspectes relacionats amb l'àmbit dels costums i creences, el Dijous i el Divendres Sant comptaven amb elements de litúrgia força destacats i que comptaven amb aportacions populars. El monument, que s'instal·lava a l'església per tal d'acollir i mostrar l'eucaristia durant aquests dies, es preparava a partir d'elements constructius com ara fustes i teles on hi havia presentades imatges; que durant l'any es guardaven a la parròquia i en aquest moment es muntaven a manera de petita construcció. L'inventari de la parròquia de 1924 afirma que el monument de la Mussara era “de perspectiva”, és a dir que representava un espai de falsa arquitectura, i el qualifica com a “bonito pero deteriorado”.

Al voltant del monument s'hi instal·laven diversos ciris i també uns elements vegetals anomenades maigs, que moltes xiques preparaven a casa seva: dies abans preparaven una cassola amb aigua, hi sembraven llavors de cereal, la deixaven a les fosques i l'anaven regant amb freqüència. Dies després, les tiges germinaven sense força, formant una mena de cabellera vegetal que s'usava per guarnir el monument.

A la Mussara, a ambdós costats del monument s'hi instal·laven unes peces de fusta on hi havia pintats uns perso-

natges que popularment s'anomenaven “els jueus” i que representaven algun dels protagonistes de la passió de Crist. Aquestes peces, com la resta del monument, van ser cremats en començar la guerra civil.

El moment culminant de la litúrgia del Dijous Sant era l'ofici, que se celebrava al matí. Com a tot arreu, dins de l'ofici es feia la cerimònia anomenada “matar jueus”: un acte de foscor i terrabastall que volia evocar el gran terratrèmol que, segons els evangelis, es va esdevenir en el moment de la mort de Crist. Petits i grans anaven a l'ofici provistos amb carraus i petites maces, que havien d'estar en silenci durant tota la missa –tot i que sovint, la impaciència i les bromes feien sonar algun carrau abans d'hora, amb gran enuig del rector. En el moment adient, s'apagaven tots els llums i ciris de l'església excepte un, que el majoral del Sant Crist amagava. En aquell moment començava el gran terrabastall: durant uns minuts, tothom feia sonar els carraus o bé picava amb les macetes als bancs. La cerimònia es donava per acabada en el moment en què el rector tornava a encendre llum.

El Dijous Sant al vespre es feia la processó. Quan ja era fosc es treia el Sant Crist i es feia un recorregut per dins del poble –primer cap a cal Piano, pujant pel carrer fins a cal Cassoles i tornant a la plaça–, que abans s'havia guarnit amb fulles d'auró. A la processó no hi participaven ni altres imatges –l'inventari de la parròquia de 1924 afirma que no tenien misteris –ni impropis –objectes al·lusius a escenes de la Passió. De vegades algun dels feligresos hi anava descalç, en compliment d'alguna prometença.

Els testimonis recorden que, de vegades, el Sant Crist el portava l'últim xic del poble que havia tornat del servei militar. Dos homes amb escopeta –cal tenir en compte que en moltes cases

hi havia armes per anar a caçar– esperaven la processó cada certa distància, per fer-li una mena de guàrdia d'honor a banda i banda. L'escopeta la portaven cap per avall, en senyal de dol. De fet, aquests homes eren tan pocs que s'anaven rellevant per cobrir amb parelles tot el recorregut de la processó. Aquesta guàrdia simbòlica va deixar de fer-se a la dècada de 1930.

La processó es repetia el Divendres Sant el matí, segons sembla de la mateixa manera i amb el mateix recorregut.

Un cop acabat el període de silenci i penitència, arribava el Dissabte de Glòria. Encara a la dècada de 1940 les famílies celebraven aquest dia anant a buscar aigua beneïda i ruixant-la per tota la casa.

El Diumenge de Pasqua, com en molts llocs era costum que el padrí i la padrina fessin la mona als fillols. Es tractava d'una mona de tipus antic, amb ous durs a sobre. Com en molts altres pobles, després se l'anaven a menjar al de fora o bé a casa d'algú, tot i que els mussarencs no comptaven amb cap ermita pròpia on anar en diades com aquesta.

Aquest dia –o, segons alguns informants, el Diumenge de Pasqüetes, que s'escau el diumenge següent–, la parròquia rifava la mona que havien preparat amb els ous recollits durant el salispàs. Almenys els últims anys, aquesta mona la feia un pastisser de Vilaplana, i podia arribar a tenir tres o quatre dotzenes d'ous. Els números de la rifa els venia un escolanet a la plaça, tal com explica a les seves memòries Anton Agustench que també recorda que, a finals de la dècada de 1920 un rector va fer un intent –no reeixit– de canviar la rifa de mona per una rifa d'altres productes de consum –una garrafeta d'anís i un gerro de confitura–, canvi que va ser rebutjat totalment pels mussarencs.

Mercedes-Benz

Autolica

Concesionario Oficial Mercedes-Benz Ctra. Valencia - Barcelona, km. 248, 43006, TARRAGONA, Tel.: 977 54 50 11 · Països Catalans, 7 -9-11, 43202, REUS, Tel.: 977 32 60 20 · Polígon. Mercaderies, 1 (Sortida 40 de l'AP7 direcció l'Aldea), 43896 l'Aldea (TARRAGONA), Tel.: 977 45 18 38, Fax: 977 45 18 81, info@ttautolica.es

El Pas de l'Ase

■ Ester Borràs Gíol

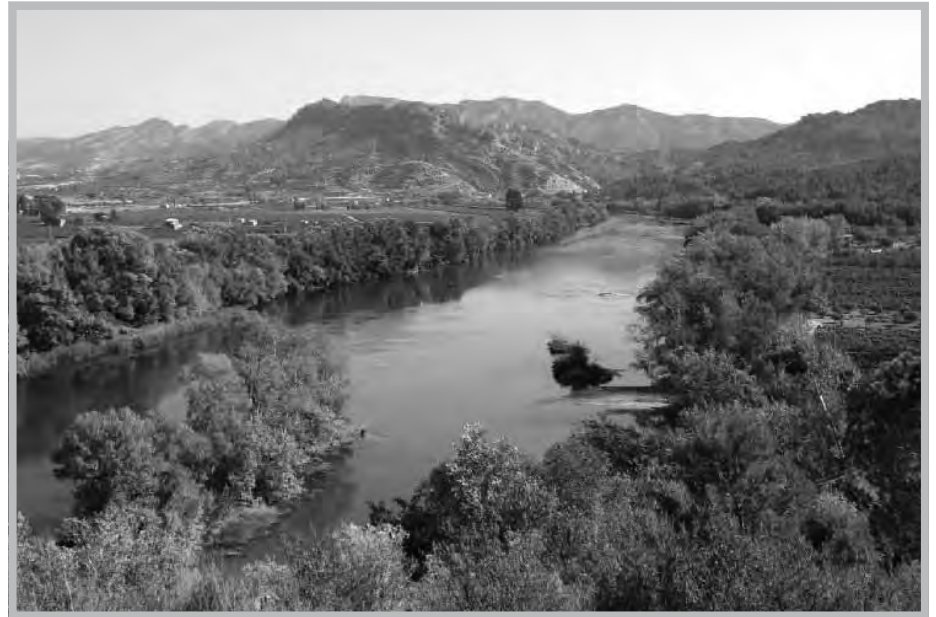
Sortim caminant de l'estació de tren de Móra, ubicada a Móra la Nova, per anar cap a Móra d'Ebre, a l'altre costat del riu. Sortint de l'edifici de l'estació, cal anar cap a l'esquerra. Aquest carrer dona al carrer Major, el qual seguirem cap a la dreta. Travessarem pràcticament tot el poble i farem cap a una plaça i a una rotonda.

Veiem un pal de senyalització del Consell Comarcal on diu "Camí de Sirga - Mas de la Coixa - Embarcador"; al començament el camí és asfaltat però després és de terra. Es bifurca: a la dreta es va a l'Embarcador. Nosaltres pugem cap a l'esquerra, cap a la carretera, i fem cap al començament del pont. Si es vol, aquest bocí també es pot fer seguint la carretera.

Travessem el pont i arribem a Móra d'Ebre. Girem a la dreta, pel carrer d'Antoni Asens, per anar cap a l'Ajuntament. Es passa per davant del Consell Comarcal, més endavant per sota l'arcada d'una casa i també pel costat de l'església. Arribem finalment a la plaça de Baix, on hi ha l'Ajuntament. Ens encaminem cap a la barana que s'aboca al riu.

Anem cap a l'esquerra, pel passeig de l'Ebre. Veiem la senyalització del GR 99 (anomenat Ebre), que ens acompanyarà en tot el nostre recorregut. Sortint de Móra trobem un plafó informatiu sobre el Camí de Sirga. El camí està asfaltat.

Passem a l'alçada de l'illa i galatxo de Subarrec. Més endavant, surt un camí a mà esquerra que no hem d'aga-

far, hem de seguir pel camí principal, encara asfaltat. Passem per sota la via del tren, per un túnel. A partir d'ara anirem tota l'estona entre la via del tren i el riu.

Arribem a la cruïlla de Cenies de Garcia, senyalitzada. Som a 4,9 km de Móra, a 3,5 del Pas de l'Ase i a 8,6 d'Ascó. Des d'aquí també es pot agafar el GR 171 cap al barranc de Roianos (abans hem deixat, també, un altre enllaç amb el GR 171, però en direcció a Garcia) o anar a buscar el pas de barca de Garcia. Seguim cap Ascó, el camí, a partir d'ara, és de terra.

Bifurcació, tal com assenyala el pal indicador, hem d'anar cap a la dreta, cap a Ascó. Hem deixat enrere els fruiterars i també els camps de vinya i entrem en una zona de bosc, canyes i aiguamolls. El camí passa a ser sender. Ens estem acostant al Pas de l'Ase.

El sender comença a pujar i veiem algunes parets de pedra seca, indicado-

res del pas de l'Ase. Balcó sobre l'Ebre. El sender comença a baixar, retallat a la roca i abocat, a la dreta, sobre la via del tren. El Pas de l'Ase s'acaba en arribar a un camí. Cal que anem cap a la dreta. Travessem la via del tren per sota un túnel. Els pals indicadors ens assenyalen Ascó pel camí de Barbers. El camí torna a estar asfaltat i amb grava.

Seguim els pals indicadors cap Ascó sense pèrdua. Arribem al poble, separat del riu precisament per la via del tren. Anem cap a l'estació, on podem agafar el tren fins a Móra.

Són uns 15 km; el desnivell, de 50 m, es concentra al Pas de l'Ase, la resta del recorregut és ben pla. No fa falta mapa, ja que tot l'itinerari des de la plaça on hi ha l'Ajuntament de Móra d'Ebre fins a Ascó està senyalitzat com a GR 99 (marques vermelles i blanques i pals indicadors).

**FERRO
ALUMINI
INOX**

Tels: 977 76 82 68 - 670 45 59 04

Pg. de la Mussara, 1
Vilaplana del Camp

PINTURA DECORATIVA
Josep M. Garcia

Tel. 977 815 078
Mòbil 619 233 190

Forjades amb escàndol

■ Joan M. Rovira

Fa ja algun temps els mitjans de comunicació es van fer reso d'una exposició anomenada Bodies. En ella es mostraven, amb tota cruesa, cadàvers humans amb tot luxe de detalls. Òbviament la controvèrsia estava servida. ¿Art o mal gust? ¿La llibertat d'expressió preval sobre tota la resta? Un cas més recent per tal que hi puguem reflexionar: un pintor suec ha pintat un quadre emprant en part cendres de víctimes de l'holocaust. Un cop s'ha sabut li ha valgut la fama internacional i un diluvi de crítiques mentre ell es justificava. ¿Tot s'hi val, doncs?

El cinema no se n'escapa i té les seves pròpies "ouvelles negres", algunes més merescudes que d'altres. Normalment, per tal que una pel·lícula rebi l'adjectiu d'escandalosa bàsicament cal que topi amb un dels quatre ítems següents: violència, sexe, religió o tocar allò que no sona a algun dels poders establerts. És clar que caldrà diferenciar aquelles cintes amb un cert valor artístic d'aquelles que només busquen el morbo i, perquè no dir-ho, el fàstic o la repulsa de l'espectador com a eina buscada o de màrqueting. Posem-hi noms i cognoms.

¿Què us sembla si comencem amb el reputat Kubrick? Va assolir l'escàndol en diverses ocasions. Aquí en teniu el top five: Espartac (1960) pel seu missatge social, Senders de Glòria (1957) per mostrar la indecència de la guerra, Eyes Wide Shut (1999) pel contingut sexual – tot i ser molt inferior a la resta d'aquest rànquing- Però a la seva filmografia des-

taquen com a escandaloses l'adaptació de la novel·la de Nabokov Lolita (1962) on un professor de mitjana edat es sent atret per una noieta de 12 anys i l'honor del número 1 li correspon a La Taronja Mecànica (1971), ultraviolenta i excessiva crítica a la societat que el mateix director va prohibir a la Gran Bretanya i no es va exhibir fins després de la seva mort.

Però l'escàndol més o menys buscat pot arribar de les maneres més diverses i per raons ben absurdes. Probablement hagueu vist Psicòsis (1960) ¿Què li trobeu d'escandalós? ¿Potser la protagonista a la dutxa? ¿Potser l'escena de l'apunyament? ¿o potser que es mostrés el cadàver de la mare de Bates? Doncs no, la societat de l'època es va escandalitzar perquè per primera vegada a Hollywood es mostrava un !!!inodor!!! on la protagonista destrueix proves. Que n'eren d'innocents. Ara qualsevol pel·lícula sobre corrupció política d'avui en dia inclouria aquesta escena obligatòriament.

Sí, ha estat una referència a la corrupció força gratuïta i així de gratuïta era A Serbian Film (2010), l'escàndol del Festival de Sitges d'aquell any, amb escenes que val més no descriure. El resultat fou una denúncia pel director del festival i fama per una cinta que la majoria de crítics valoraven com més que discreta. Uns anys abans Sitges també havia quedat sorpresa per Reservoir Dogs (1992), tarja de presentació de un aleshores desconegut Quentin Tarantino, director que no escatima mastegots dels que fan mal a les seves produccions.

Anys abans, Baise-moi (2000) adaptava la novel·la homònima amb pocs recursos però aconseguint gran repercussió en els mitjans gràcies a un guió que barrejava violència i sexe explícit a parts iguals. Semblant repercussió va tenir L'imperi dels sentits (1976), qualificada de pornogràfica a molts països, es basava en la història real i truculenta de dos amants que no acaben massa bé.

Però ja n'hi ha prou de sexe i violència. Religió i cinema també han tingut les seves topades i en posarem dos exemples malgrat les bones intencions dels seus autors. Sort que no portaven mala bava!!!

Martin Scorsese ens mostrava els darrers dies de Jesucrist a L'última temptació de Crist (1988). Fins aquí tot normal però el que va molestar als més conservadors fou l'escena de la creu on s'especula amb una vida alternativa del messies lligat a Maria Magdalena –amb escena amorosa explícita inclosa- Boicot i un cinema cremat a França per una pel·lícula que avui en dia resta força oblidada. Mel Gibson també ens explicava la història més gran contada a La Passió de Crist (2004) amb tanta dosis de sang que enriguissin vostè de La Matança de Texas i amb un dolby surround que feia sentir en pell pròpia cada fuetada. ¿Calia es van preguntar molts? El dringar de la caixa li va donar la raó al senyor Gibson.

Així doncs, què en penseu vosaltres? Tot s'hi val? Apa, rumieu-hi.

■ ■ ■

C. Casal, 3 - Tel. 977 815 652 - 43380 **VILAPLANA** (Baix Camp)

■ Rosa M Montaña

La societat actual ens ha aportat qualitat de vida en molts aspectes, qui més qui menys s'envolta de coses per a què la vida li sigui més planera.

De tota manera, la majoria de les persones en alguna ocasió deixem de mirar a l'exterior i per un moment ens escoltem. I és en aquest moment fugisser on podem començar un camí de treball interior, que ens aporta equilibri i harmonia, que ens apaivaga la nostra vida d'estrès i rapidesa constant.

En aquesta ocasió, doncs, us vull parlar d'una sèrie de tècniques orientades a la relaxació.

Les tècniques emprades provenen de la necessitat de trobar un equilibri entre el cos i la ment. Hi ha moltes opcions, només cal trobar la que més s'adapti a la teva manera de fer o de sentir. Així doncs, començarem amb les Tècniques de Relaxació.

Us en presento una de molt coneguda, La Tècnica de Relaxació de Jacobson. Aquesta tècnica consisteix en tensar deliberadament els músculs que es tensen en una situació d'ansietat o por, per posteriorment relaxar-los conscientment. Sembla molt difícil, però només cal constància.

Practicar l'exercici abans d'anar a dormir o abans d'enfrontar-nos a una situació difícil, ens ajuda a mantenir un nivell baix d'ansietat i a perdre la por a algunes situacions.

Poseu-vos estirats, o com us trobeu més còmodes i seguiu aquestes indicacions en cadascuna de les parts del cos que anem descrivint.

1. Tensa la musculatura que sentis més enarrogada.

2. Nota la sensació de tensió (associa-la a les situacions on ets sentís així).

3. Relaxa aquesta zona, ajuda't d'una respiració profunda.

4. Sent l'agradable sensació de relax (associa-ho amb la tranquil·litat i la calma).

A cada zona hi dedicarem un 1 minut: 20 segons de concentració, 10 de tensió i 30 de relaxació (20-10-30).

• Comencem per el front: arruga'l tot el que puguis, tensa i relaxa.

• Tanca els ulls i prem-los ben fort, sent la tensió en cada parpella i, a poc a poc, relaxa.

• Fes el mateix amb el nas, els llavis i la boca, arruga, prem i relaxa.

• Segueix amb el coll, centra la teva atenció en el punt on et molesti, tensa i relaxa.

• Segueix amb els braços, tanca el puny i posa els braços el més rígid possible, obre la mà i deixa anar la tensió.

• Fes el mateix amb les cames, tensa i relaxa.

• Inclina l'esquena endavant, por-

EL PULSOMÈTRE

■ La redacció

BAIXA

Baixa el futbol a Vilaplana.

Vilaplana s'ha quedat definitivament sense futbol: no hi haurà cap equip local que jugui una lliga regular.

Després de perdre el futbol tradicional al Bosc de l'Olla ja fa molt de temps, ara s'ha acabat perdent també el fútbolsala. Aquesta temporada cap equip defensarà el nom del poble i tots els jugadors actius s'han buscat equip fora.

Així, doncs, tenim una activitat menys pel nostre municipi.

PUJA

Puja la bona organització de la Festa Major d'octubre.

En un context de recessió cal fer ús de la imaginació i dels recursos propis per tirar endavant una bona programació de la festa.

És per això, que dos dels actes amb el pressupost més reduït com El Concurs del Bocamoll i el Xitxarel·los Revival van fer gaudir al nombrós públic que va assistir a la sala del Casal.

Cal felicitar al Grup de Jovens i la Comissió de Festes per l'encert en aquestes noves iniciatives.

ta els colzes cap enrere i tensa, torna a posar l'esquena en la posició original i relaxa els braços.

- Tensa els músculs abdominals, recorda (20-10-30).

- Prem els glutis i els músculs de les cuixes, tensa i relaxa.

*

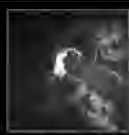
Recordeu que l'objectiu no és fer desaparèixer l'ansietat, sinó trobar elements que ens ajudin a saber portar-la i que no sigui el sentiment angoixant el que ens marqui la nostra vida quotidiana.

Espero que us sigui d'utilitat i en el proper número poder-vos oferir una altra manera de mirar i enfrontar els reptes que ens anem marcant.

*

Referencia Bibliogràfica: Maria-no Chóliz Montañés. Facultat de Psicologia. Universitat de València.

■ ■ ■

L'esparver
Restaurant

C. de l'Era 14 - VILAPLANA
Tel. 977 815 044
www.esparver.com
Diumenge nit i dilluns tancat

Llauradó
PA CUIT AMB LLENYA

Avda Dr Vilaseca 10 Avda Joaquim Mir 11
Tel. 3154 52 Tel. 8150 04
REUS L'ALEIXAR

LA VARIABILITAT EN L'ESPORT (CROSS TRAINING)

■ **Pep Chaparro**
Fisioterapeuta -

Finalment després de moltes temptatives, de molts esforços, de mentalització i auto-motivació ja hem aconseguit realitzar una rutina esportiva. Sortim a córrer diversos dies a la setmana i fins i tot ho fem els caps de setmana, considerem que estem en bona forma, ens trobem en excel·lent estat, veritat? Doncs no tant...

Segurament estem en una gran forma física per al tipus d'exercici que fem amb regularitat, però si això és tot el que fem dia rere dia, estem preparant el terreny per a un possible esgotament mental, i per a sofrir diferents tipus de lesions. En què quedem? Si fer exercici no és la manera de posar-se en forma, què pot ajudar llavors?

Després de realitzar durant temps els mateixos moviments, el cos es torna extremadament eficient per realitzar aquests moviments concrets però no altres, i mentre que això és excel·lent per a la competició esportiva, limita una mica l'estat físic general que es posseeix i simplement es manté un cert nivell físic.

La manera de compensar aquest desequilibri passaria per la variabilitat esportiva, el que darrerament es coneix amb el mot de "cross training". És una manera de condicionar diferents grups musculars, desenvolupar noves habilitats i reduir l'avorriment de fer tot el temps la mateixa rutina. El "cross training" també és necessari per reduir el risc de lesions per sobreentrenament o per estrès repetitiu en certs músculs.

El terme "cross training" es refereix a una rutina d'entrenaments que involucra diferents formes d'exercici o disciplines esportives. Mentre que per a un atleta és absolutament necessari entrenar-se específicament per a l'esport que practica, per a la majoria de nosaltres la variabilitat esportiva o "cross training" és un sistema excel·lent per mantenir un alt nivell d'estat físic, millorar la capacitat aeròbica, guanyar força i reduir les probabilitats de lesions per sobreentrenament.

El "Cross Training" és un terme que es va posar de moda a principi dels 80 i que significa combinar dos o més esports, és un concepte que busca promoure un estat físic més complet i equilibrat del que podem obtenir realitzant exclusivament un sol esport. Amb aquesta variabilitat esportiva es limita l'estrès que un múscul específic pot sofrir en realitzar sempre el mateix gest esportiu ja que amb aquest sistema utilitzarem diferents grups musculars amb intensitats i gestos diferents.

Podem triar la manera de portar-ho a terme, canviant la rutina regularment, barrejant esports, realitzant una forma diferent d'exercici en cada una de les sessions...

En resum podríem dir que per mantenir un complet i equilibrat estat físic, a no ser que realitzem esport de competició, cal combinar la pràctica de diferents esports per evitar la sobrecàrrega d'uns determinats grups musculars i estructures, i una pobra utilització d'altres, ja que això produiria un cert desequilibri que empobriria la nostra forma física i ens predisposaria per a la lesió.

BENZINERA * AUTORENTA

CARBURANTS VILAPLANA

DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

Comandes: 977 328 417

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

CTRA. ALCOLEA

EL SORTIDOR

GARCIL IVECO

FIAT

Ella és de Barcelona (1935)

JOSEFINA CASTELLVÍ I PIULACHS, oceanògrafa i biòloga marina.

■ Antònia Farré Sanfeliu

Ha estat la primera dona que ha dirigit una missió científica a l'Antàrtida, i se l'ha reconeguda internacionalment per les seves aportacions a la ciència. Transmet entusiasme per aprendre i per saber: "La ciència i l'entusiasme són la meva vocació". La Dra. Castellví continua avisant-nos que no destrossem el planeta perquè no en tenim cap de recanvi.

Va contribuir de forma important a la lluita contra la contaminació dels mars i a la protecció de l'ecosistema d'aquest extens i ric continent, l'Antàrtida, que constitueix la major reserva d'aigua potable (90% de l'aigua dolça de la Terra), de petroli i d'urani del planeta.

Aquesta investigadora catalana va realitzar més de 36 campanyes oceanogràfiques, 8 de les quals han estat a l'Antàrtida. L'any 1987 va col·laborar a instal·lar la Base Juan Carlos I situada a l'Illa Decepció, on va exercir de directora fins a l'any 1994. La seva tasca va consistir a realitzar diferents estudis relacionats amb la biodiversitat en aquest continent, actualment menys amenaçat gràcies a les denúncies i investigacions dutes a terme per científics i aventurers polars de la categoria de Josefina Castellví.

Després de tota una trajectòria lliurada a la investigació i a la gestió científiques (publicació de llibres i treballs en les més prestigioses publicacions científiques, impartir classes a la Universitat, rebre diversos premis, presidir comitès i comissions internacionals relacionades amb els oceans i l'Antàrtida...), Josefina Castellví rep el premi de les anyades repartint les seves hores entre el Pirineu, les conferències de divulgació arreu del món i els boxets de fer puntes. Tot, amb l'energia de l'entusiasme assolit.

La Josefina ha dit:

"La natura mai no té pressa, es pren tot el temps que necessita."

"La primera qualitat del científic és la insistència. S'ha de ser molt i molt tossut. Molt, però només quan tens la idea clara. En cas contrari, és imprudent."

"Quan he de fer alguna cosa que em posa problemes, penso: "Si la natura tingués aquest problema, com el resoldria?" I et prometo que trobes la solució."

LO PEDRÍS N. 50

■ Maria Huguet (Rufina)

Sembla ahir... Sembla que no pugui ser
quan per la vegada i amb timidesa
sentir el primer número al carrer.
Què passarà? ... Deia el poble
Què ens dirà?... i pots pensar
Quan durarà?

Més de 50 persones,
crec que ben bé hi han escrit
entre rondalles, poemes
i contes dels més bonics
històries de la vida,
altres explicats del padrí
hem anat omplint les planes
del nostre estimat Pedrís
50 receptes de cuina
segons qui hi anat passant,
de moltes mestresses de casa
i algun cuiner espavilat
Vilaplana fa teatre

... canta arreu
i dels programes de les festes
al Pedrís les trobareu
l'Ajuntament informa
els amics orienten
i amb el sopar a la Fresca
ens fan riure i distreuen
i gràcies als del Pedrís n l
i gràcies als qui han arribat al 50
gràcies a tots els amics
de Lo Pedrís de Vilaplana
i... que duri.

**ASSOCIACIÓ
DE JUBILATS I
PENSIONISTES
DE VILAPLANA**

C. del Casal, 3
43380 VILAPLANA

pintura decorativa

**Alvar Juanpere
Olivé**

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 **REUS**
Plaça de les Províncies, 1
43840 **SALOU**

■ Raquel Virgili

“Les plantes aromàtiques. 80 aplicacions a la cuina”

Les plantes aromàtiques, conegudes des de temps antics i d'una gran tradició a la cultura catalana, són el pretext perquè la Núria Duran i la Montserrat Roig ens portin, per camins diversos i variats, a saber conèixer-les, cultivar-les i aprofitar-les a la cuina, al mateix temps que a través d'uns textos ben trobats i ben escrits ens expliquin com són les seves aromes, quina és la seva història i a quines tradicions van lligades.

Quin és l'origen de la salsa griviche? Quantes classes de pesto hi ha? Lliguen bé la farigola i l'alfàbrega? Quan hem de plantar el julivert? On podem trobar rementerola? En donar resposta a aquestes i tantes altres preguntes, aquest llibre pren una dimensió molt més àmplia que el d'un simple receptari.

Aprofitant algunes de les receptes que ens ofereixen, es poden generalitzar algunes tècniques culinàries i així, ens ensenyen a confitar, a coure a la sal, a fer un rostit o a elaborar un bon gelat.

Autor:

Núria Duran i Montserrat Roig

Editorial: Cosetània Edicions

Col·lecció: El Cullerot, núm. 57

Preu: 14,90 €

(Publicat també per Edicions Digitals en Català)

“A peu pel Priorat del vi i l'oli”

Al Priorat els camins tenen gust de vi i d'oli. Els empedrats, polits a força de ferradures i d'es-

pardenyes, encara guarden el so de les mules, els renecs dels traginers, els salms dels cartoixans, les cançons de les mosses... Aquest és un territori ric en camins i en històries. Aquesta guia vol precisament explicar alguns d'aquests relats i ajudar a entendre i fruitar a peu del Priorat que ha arribat fins els nostres dies. Tenim l'esperança que, quan tasteu un vi d'aquesta terra i escampeu damunt el pa torrat un bon raig del seu oli, els acompanyeu amb els records dels camins prioratins i degusteu també porcions del paisatge d'aquest bocí de món. De fet, això no és una guia. Voldríem que fos un manual per ser una mica més feliços.

Autor:

Rafael López-Monné i Toni Orensanz

Editorial: Arola Editors

Col·lecció: De Ferradura

Preu: 20 €

“Tu i jo som sis. 100 reflexions per créixer per dins i relacionar-te millor”

Tu i jo som sis és una obra excepcionalment didàctica del reconegut psicòleg i pensador humanista Antoni Bolinches, que, utilitzant els conceptes bàsics de la Teràpia Vital i amb un llenguatge amè i assequible, ens mostra la forma de conèixer-nos millor i de desenvolupar les nostres capacitats bàsiques. A través de les cent reflexions que formen el text, el lector anirà aprofundint en el coneixement de les quatre facultats que fan possible el millorament humà: l'actitud positiva, la intel·ligència, la bondat i la voluntat. Aquestes són les qualitats que la Teràpia Vital ensenya a potenciar perquè cada persona aconsegueixi convertir-se en qui vol ser i sàpiga orientar-se cap on vol anar. Es tracta, per tant, d'un llibre d'una gran utilitat pràctica que, mitjançant el sistema que l'autor ha creat per fer fàcilment comprensibles els mecanismes psicològics que determinen el comportament, ensenya la manera de convertir les vivències en experiències i les experiències en maduresa personal. Qui vulgui aprofundir en el seu autoconeixement trobarà en aquest llibre un mètode fàcil d'aprendre i d'aplicar que li permetrà augmentar la seva seguretat i la seva capacitat de relació interpersonal. «Quan entenguis que tu i jo som sis, ens podrem comprendre tots dos millor».

Autor: Antoni Bolinches

Editorial: Cosetània Edicions

Col·lecció: Biblioteca Antoni Bolinches, núm. 1

Preu: 17,50 €

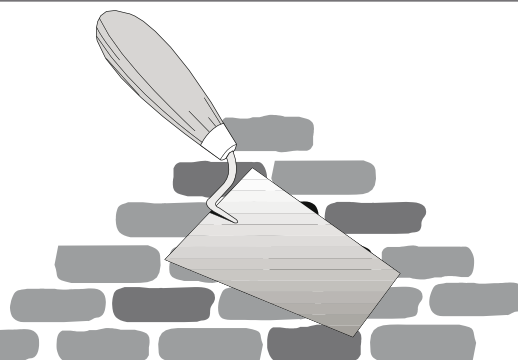
(Publicat també per Edicions Digitals en Català)

CONSTRUCCIONS

JOAN MESTRE SL

C/ Major, 32-3r - 43380 VILAPLANA - Tel. 977 81 51 73

MAR DE NÚVOLS

■ Eduard Marimon

Si un fenomen meteorològic es pot associar amb La Mussara, aquest és sens dubte la boira. Amb més de 1100 hores anuals, és habitual pujar a La Mussara a qualsevol època de l'any i trobar-se el poble dins els núvols, mentre a llocs tant propers com La Febró hi pot estar lluint un sol esplèndid.

Tal i com relatava l'Anton Agustench al seu llibre "Records de la Mussara", hi ha dues situacions clàssiques de boira. La primera és la que es forma quan l'aire que ve de mar es veu obligat a pujar la muntanya, refredant-se i condensant la seva humitat. Això passa majoritàriament amb les marinades de primavera i estiu, on a mitja tarda no

és estrany veure el cims de tapats per núvols.

L'altre tipus de boira es forma curiosament amb el vent contrari, el mestral, quan bufa després d'un front de pluges o després d'una situació de boires espesses a l'interior de Catalunya. La humitat que recull de l'interior puja pel vessant nord i forma de nou la boira. Des del camp es pot observar com una característica "cella" damunt la serralada, des de Coldejou a La Mussara i que sembla que no es mogui, fet que sobta perquè el mestral està bufant considerablement. De fet es mou contínuament empesa pel vent, però mentre es forma pel cantó interior, s'esvaeix pel vessant sud tant bon punt inicia la baixada de la serralada, donant la impressió que el moviment és nul.

Però de tant en tant, a la boira sembla que li agradi jugar i inverteix els patrons cobrint de núvols baixos tot el camp i deixant a La Mussara com a mirador privilegiat per damunt la capa nuvolosa. L'espectacle que es pot gaudir llavors és d'una bellesa i d'una pau extraordinària. És el mar de núvols. Un enorme coixí de cotó fluix als nostres peus, la visió dels núvols des de dalt sense haver d'enlairar-se. No he comptat el número exacte de dies en que això passa, però deu rondar els 10-15 cada any. Queda pendent de confirmar. Aquest fenomen es produeix quan entra una massa d'aire càlid i sec a una altura per sota els 10

00 metres de La Mussara. D'aquesta forma, la humitat que prové del mar i forma els núvols no pot arribar fins dalt el cim i queda atrapada per sota. Normalment aquesta capa seca es situa a uns 800 metres, però en alguns casos pot baixar fins als 500.

Podeu saber si això està passant tant sols mirant una mica el cel i alguns paràmetres a l'estació de La Mussara. No hi ha regles infalibles, però si sou a Vilaplana, Alforja, Reus o qualsevol altre poble de la plana, amb humitats superiors al 75% i el cel cobert de núvols baixos, i veieu que a La Mussara la humitat és baixa (50% o menys) ja podeu pujar de peus que teniu servit el mar de núvols per poder-ne gaudir. No ho dubteu i pugeu-hi, podreu veure imatges com aquesta:

■ ■ ■

Comercial ROSAN

Pedreria del Coubí, 5 - Tel. 977 317 154 43206 REUS

MOQUETES

PINTURES

ESMALTS

VERNISSOS

COLES

PAPERS PINTATS

BROTRES

A LES BARRICADES?

■ Francesc Mariné

Com a corrector de Lo Pedrís, em van enviar fa pocs dies una ressenya sobre el darrer Rally Catalunya que va passar per Vilaplana. Mentre anava revisant l'article, que apareix en aquest número de la revista signat per La Redacció, vaig reviure la indignació que havia experimentat unes setmanes enrera i això és el que m'ha motivat a fer aquest escrit.

Vaig anar a La Mussara tres dies després de que hi passés el Rally. Quan vaig agafar la carretera vaig començar a veure muntanyes i muntanyes de brossa. Les cunetes, les entrades dels trossos, les parades d'avellaners, els boscos i tot el que estava a prop de la carretera estava ple de bosses, llaunes i ampolles. Fins i tot algú va aprofitar per a llençar un televisor vell!

El Tomb de la Ferradura, que deu ser un lloc molt buscat pels observadors, feia llàstima de veure per la catifa de plàstics i de llaunes que l'omplien a banda i banda. A mesura que anava pujant, tot estava igual: els voltants de la Font del Llop, l'esplanada de la Font del Roure, el pla de la Mussara, ...

No es pot descriure la quantitat de brossa que hi havia. Potser havia d'haver fet unes fotos. Estava tot ple. Una cosa impossible de fer d'una manera natural. Com si haguessin agafat uns camions d'escombraries i haguessin anat escampant la brossa des de Vilaplana fins a La Mussara.

I jo em pregunto: De tots aquests centenars d'espectadors, ningú es va emportar l'embolcall de l'esmorzar cap

a casa? Tothom va anar bevent cerveses i coca-coles i va anar deixant les llaunes allà mateix? Ningú dels que hi havia es va sentir incòmode quan la gent del seu voltant ho tirava tot pel terra?

Vaig arribar a La Mussara absolutament emprenyat. Anava renegant sol mentre enfilava cada revolt.

Em vaig fer passar l'enuig buscant bolets, però a la tornada vaig veure una altra vegada totes les porqueries, ara de baixada. Vaig tornar a veure la tele abandonada i quan vaig arribar a Vilaplana ja estava de nou totalment indignat.

I després m'envien un article sobre el Rally per corregir. És el que em faltava!

Ja sé que els rallys són molt populars i arrossegueu molta gent. Agrada molt això de veure ximplers corrent a dos-cents per hora. És un espectacle on no cal pensar i que fa pujar l'adrenalina. Segurament els nostres governs (aquests que retallen les pensions, les prestacions sanitàries i l'educació) fins i tot els deuen subvencionar.

M'agradaria saber què li costa (directe o indirectament) a l'Ajuntament de Vilaplana, a la Diputació de Tarragona o a la Generalitat de Catalunya, un esdeveniment com aquest. Quant deu costar el desplegament dels Mossos d'Esquadra o la neteja de totes les carreteres, per exemple?

Però em sembla que els veïns de Vilaplana (o de Prades, o de La Fatarella o de la Conxinxina) no es mereixen un càstig com aquest al seu territori. Uns paratges amb aspiracions de Parc Natural no haurien de patir les conseqüències d'un públic absolutament insensible

als valors de la natura. Si hi ha masses de gent que volen velocitat i olorar gasolina cremada que els tanquin al Circuit de Catalunya i que els hi posin papereres a prop. Que a la muntanya no n'hi ha, de papereres! Que no ho veuen, els organitzadors i les institucions responsables del territori, que a la muntanya no es pot portar aquest tipus de públic? Que és l'únic dia a l'any que hi van i no saben com s'han de comportar!

Ja sé que potser ara no és el moment d'engegar campanyes de protestes. Costa molt mobilitzar les masses i en els propers mesos segurament la gent estarà enfeïnada en reivindicar la independència o en intentar aturar les retallades de la sanitat. Hi ha molts fronts oberts i lluitar contra un rally que ens passa cada any pel costat de casa és una cosa menor, comparada amb aquestes altres causes. Però si hi ha algun col·lectiu que s'anima (ecologistes, pagesos, boletaires, caçadors, escaladors, ciclistes, amants de les papallones, etc ...), que m'avisi!

Per començar, podem cremar públicament els carnets del RACC, que és el que organitza el rally! Després, si ens anem engrescant, podem fer barricades al Pont Gran i ja veurem si passen! Serà un petit entrenament per si des de Madrid ens envien els tancs.

S'accepten més suggeriments. Salut.

■ ■ ■

AGR BOTIGA
COOPERATIVA DE L'ALEIXAR

Hi trobaràs la millor selecció de productes naturals de la terra.
Oli, vins i caves amb D.O. Gran varietat de fruits secs.
A més productes de qualitat elaborats artesanalment.

Obert cada dia de 10 a 1 i de 5 a 8, diumenges d'11 a 2 (dilluns matí tancat)

Dels avellaners a les vinyes

■ Mar Joanpere Foraster

Mai hauria imaginat que un “poblet” de la Toscana em pogués recordar Vilaplana. Ben d'hora al matí em desperta la gent que comença a circular pel carrer on visc amb crits de Buon giorno!!! Posteriorment, els escombriaires passen a buscar les bosses de brossa per les cases fent un gran rumoreig, fins que tot el carrer és alçat i comença a prendre vida. Res més semblant als tractors en marxa i l'enrenou que es viu a Vilaplana en època de l'avellana.

Els italians i italianes són gent extravagant, presumida i molt expressiva. Un caos. Es fa divertit el dia que has d'anar a aclarir quelcom burocràtic perquè les discussions es converteixen en un pou sense fi on sempre saps que tens les de perdre. Tema principal; EL MENJAR. Es parla a tot arreu, receptes, consells, experiments, records constants d'aquelles avies que generalment viuen al sud i que constantment envien paquets plens de qualsevol cosa, des de tonyina fins a salsa la Bolonyesa (ambdues coses es poden preparar o comprar amb facilitat als supermercats). L'altre tema; ITALIA, aquí apareixen tots els entesos i enteses, que si Garibaldi era un ximple! Que si, quina barra que tenen aquests del sud, sempre ens vénen a prendre la nostra riquesa, que si aquests del nord no tenen consideració per ningú que no siguin ells! Discussions que es culminen en sopars amb un bon vi de la Toscana i pasta (amb la salsa de l'avia, és clar) tot comença en un; ostres que bo! Com ho heu cuinat? I acaba en un ordre de galls i gallines on qui crida més és el què té raó. I perquè no creieu en la unitat d'Itàlia??? Com vols que hi creiem si vosaltres sicilians viviu a l'Àfrica, Turquia us hauria d'adoptar!!! Tot és molt confús i molt sorollós. De fet qualsevol film fet dels italians, pels italians, representa talment aquesta realitat del Mamma mia (amb expressió corporal incorporada)!

Disposada a comprovar si realment les diferències eren tan quantioses com per parlar de dues nacions diverses em vaig proposar anar a fer treball de camp a la magnífica ciutat de Bolonya. Just allí vaig topar amb una noia simpatiquíssima de la Lega Nord (partit neofeixista que reclama la desunificació del país) Mare meva! Amb remordiments vaig estar conversant amb ella una bona estona, disculpant-me espiritualment amb els meus companys de pis (Nàpols i Puglia la última regió d'Itàlia) no en volia ni sentir parlar dels del sud, gent bipolar, amb dependències emocionals cap a la família i el menjar de la família, no desenvolupats econòmicament... uff pensava que possiblement estava convivint amb dos extraterrestres! Sense voler generalitzar, m'he disposat a anar a Torí ja que és la ciutat que cau més al nord, per poder saber si la visió és més o menys similar. Possiblement aquests ja reclamen la independència no des del centre de la bota si no des dels Alps. Serà curiós de veure.

Concluïm les discussions preguntant als abanderats de les divisions com porten el procés. Intento explicar que la situació catalana no té res a veure amb el tema italià. Tot i així, la cosa no és clara i sempre acabem tenint una reputació més

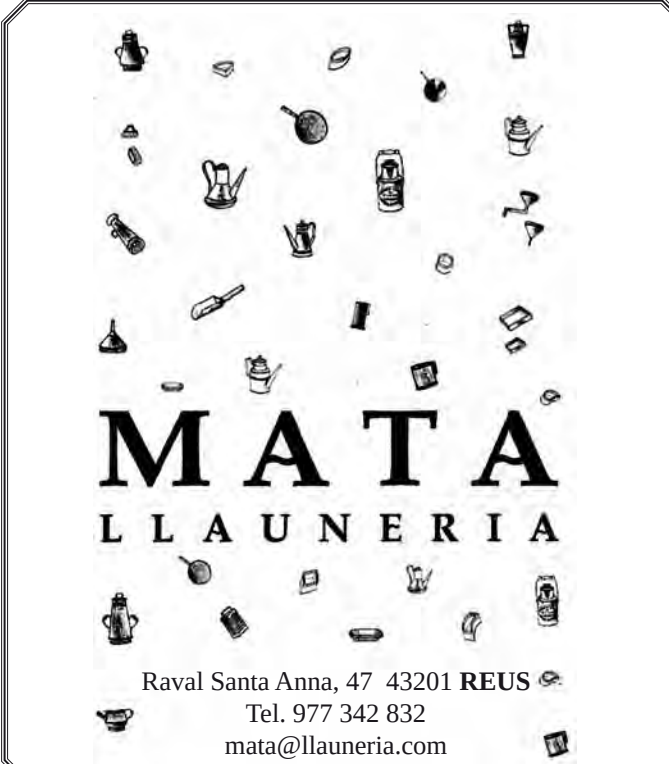
pròxima als milanesos que no pas als napolitans. Cosa que ens converteix en gent egoista concentrada en els diners. Les preguntes més divertides sorgeixen del cap del típic il·luminat; ostres va ser els catalans no que va ocupar Nàpols??? Ens remuntem segles enrere (desviació típica en les converses, quan se t'acaben els arguments, flup, viatge en el temps), la següent qüestió sempre sorgeix de la ment privilegiada d'algun descendent de la Sardenya, aah l'Alguer és territori català?? I Perpinyà?? I les Balears? I a València no parlen català també? Tornen a aparèixer els entesos i enteses que sense saber-ne res acaben configurant tot el territori nacional amb cares d'incrèdula! Sembla mentida els catalans!

Us deixo amb un fragment d'un poema preciós de Mario Benedetti, perquè mantingueu el regust italià. Seguiré informant del treball de camp quan en tregui l'aigua clara.

Una abraçada des de Siena.

Miré
admiré
traté de comprender
creo que en buena parte he comprendido
y es estupendo
todo es estupendo
sólo allá lejos puede uno saberlo
y es una linda vacación
es un rapto de imágenes
es un alegre diccionario
es una fácil recorrida
es un alivio.

■ ■ ■

MATA
LLAUNERIA

Raval Santa Anna, 47 43201 REUS
Tel. 977 342 832
mata@llauneria.com

Mesa electoral de Vilaplana. (Foto Jordi Mariné).

ELECCIONS AL PARLAMENT 2012

■ La Redacció

Resultats de les eleccions al Parlament de Catalunya al municipi de Vilaplana realitzades el passat 25 de novembre de 2012.

2012			2010		
Candidatures	Vots		Vots		Candidatures
CiU	164	40,39%	147	39,73%	CiU
ERC - Cat Si	106	26,10%	54	14,59%	ERC/ESQUE.
CUP- Alt. d'Esque.	40	9,85%			
PSC	33	8,12%	54	14,59%	PSC-PSOE
ICV-EUiA	18	4,43%	23	6,22%	ICV-EUiA
PP	17	4,18%	18	4,86%	PP
SL	11	2,70%	33	8,92%	SI
PxC	5	1,23%	8	2,16%	PxC
Eb	2	0,49%	2	0,54%	Eb-CenB
C's	2	0,49%	2	0,54%	C's
PACMA	1	0,24%	2	0,54%	PACMA.Animalista
UPyD	0	0,0%	0	0,0%	UPyD
U.C.E.	0	0,0%	0	0,0%	UCE
SIR	0	0,0%			
PIRATA.CAT	0	0,0%	0	0,0%	PIRATA.CAT
FARTS.cat	0	0,0%			
			10	2,70	RI.cat
			3	0,81	CORI
			2	0,54	DES DE BAIX
			1	0,27	EV-GVE
			1	0,27	CDS

Activitats

BINGO DE La Marató 3

Vilaplana sempre col.labora molt activament amb la Marató de TV3. Aquest any amb el tradicional Bingo es va recollir 1910 euros més 215 del teatre

	2012		2010	
Total votants	407	86,23%	78,38%	
Abstenció	65	13,77%	21,62%	
Vots nuls	1	0,25%	1,86%	
Vots en blanc	7	1,72%	2,65%	
Vots a candidatures	399	98,03%	95,49%	
Percentatge de vots				
CiU		40,39%		
ERC-Cat Si		26,10%		
CUP-Alternativa d'Esquerreres		9,85%		
PSC		8,12%		
ICV-EUiA		4,43%		
PP		4,18%		
Altres		5,17%		

Ara també imprimim en digital!!!

Ideal per a tiratges curts a partir d'1 exemplar

Av. Marià Fortuny 60-64 - 43204 REUS
Telèfon 977 345 563 - Mòbil 670 253 264
sbmartsgraf@gmail.com

TEMPS DE CRISI, TEMPS DE SOSTENIBILITAT

■ **Carles Giné-Janer**
Educador ambiental

Els temes de sostenibilitat i medi ambient van i vénen en actualitat i moda en funció de mols paràmetres. En l'actual context de crisi (o estafa) econòmica, fa temps que no se senten gaires notícies sobre aquest tema, malgrat que hi ha qui diu que la crisi energètica que pot venir en un futur no sabem si massa llunyà serà més forta si els estats que més gasten no s'hi arro-manguen i posen mans a l'obra de debò.

Tot i reconeixent que el consum particular no és el més important, quantitativament parlant, pel que fa a les agressions al medi ambient, també crec que amb l'exemple i la pressió de la societat, els governants no tenen més remei que fer passos agosarats.

Per tant, per a intentar mitigar els efectes de l'escalfament global fruit de les grans emissions de CO₂ i les seues conseqüències en forma de canvi climàtic i per a pressionar als nostres governants, però també per a reduir la nostra despesa econòmica, us passo una sèrie de petits consells que cadascú pot fer a casa seua per a tenir menys petjada ecològica i de pas, estalviar una mica:

AIGUA:

- Millor dutxar-se que banyar-se
- Al dutxar-se, tancar l'aixeta en els moments d'ensabonar-se
- Tancar l'aixeta en el moment de rentar-se les dents o afaitar-se
- Netejar els aliments en un recipient. L'aigua que queda, pot servir per a regar les plantes.
- Regar les plantes cap al vespre. Elles ho aprofiten més i s'evita més evaporació

— L'aigua de cuinar els aliments també pot utilitzar-se per a regar les plantes.

— Utilitzar plantes autòctones, que requereixen menys aigua.

— Utilitzar la rentadora i el rentavaixelles quan estiguin plens

— No llençar res al WC que no li sigui propi (bastonets, burilles, compreses, preservatius...)

— Posar una totxana o una ampolla d'aigua dins la cisterna del WC. Llençaràs menys aigua cada vegada

— Posar airejadors a les aixetes

— No buidar la cadena del WC si no és necessari

— Utilitzar, gels, xampús i detergents amb moderació i ecològics, a poder ser. Els altres són contaminants.

ALIMENTACIÓ:

— Els productes enllaunats consumeixen molts recursos i energia.

— Evitar els aliments transgènics (OMG: organismes manipulats genèticament), perquè la seua producció contamina els ecosistemes deteriorant el medi ambient

— Consumir més fruites, verdures i llegums que carn

— No consumir peixos petits

RESIDUS:

— La llei de les tres Erres: REDUIR el consum innecessari i irresponsable, REUTILITZAR els béns tant com puguem, i, finalment, **RECICLAR**.

— Separar la brossa que generem i utilitzar les deixalleries

— Utilitzar paper amb la inscripció TCF (Totalment lliure de clor), i reutilitzar-lo per les dues cares

— Utilitzar més els clips i menys les grapes, i més el llapis i menys el bolígraf (i sempre millor reutilitzables).

— Utilitzar, preferentment, envasos grans i retornables (vidre per exemple) i evitar envasos excessius: plàstic, tetrabrik, alumini, forexpan...

— Evitar l'ús de productes d'un sol ús (maquinetes d'afaitar, plats i gots de plàstic,...)

— Anar a comprar amb el cistell o el carro (evites les bosses de plàstic)

ENERGIA:

— Utilitzar l'aigua calenta necessària i imprescindible

— Tenir la calefacció a una temperatura moderada (20 graus), aixecant les persianes al matí i baixant-les al vespre, i millor calefacció de gas que elèctrica.

— Evitar l'ús excessiu d'aires acondicionats (25 graus), obrint les finestres als vespres i nits per a refrescar, i baixant les persianes quan hi entra el Sol directament (a l'estiu)

— Purgar els radiadors un cop a l'any, tenir els radiadors equilibrats (el més proper a la caldera més tancat i el més allunyat, més obert) i revisar anualment la caldera

— Baixar o tancar la calefacció durant la nit o quan marxem per més de vuit hores de casa.

— Millor cuinar amb gas que amb energia elèctrica (també el forn)

— Apagar els llumets (Stand by) de la TV, ràdio, ordinadors, pantalles si no els estem utilitzant.

— Rentar la roba amb aigua freda o a 30 graus com a molt.

— Molt millor estendre la roba que utilitzar l'assecadora.

— Utilitzar bombetes de baix consum.

— No tancar els fluorescents si hem de tornar a obrir-los abans de 20 minuts. Si són fluorescents dels més moderns (amb balast electrònic), llavors es poden tancar sempre que se surti de l'habitació.

— Evitar utilitzar energia innecessària (per exemple: evitar els raspalls de dents que van amb piles)

— Evitar l'ús de piles, i en tot cas, utilitzar piles recarregables.

— Millor utilitzar impresores làsers que de tinta, i la tinta negra millor que la de colors, i millor teclats i ratolins amb fils que els que van amb piles.

— No abusar en l'ús dels ascensors

— Als lavabos, utilitzar per aquest ordre de prioritat, per a eixugar-se les mans: tovalloles, paper de wc, i intentar no usar els assecadors elèctrics.

— Obrir els frigorífics i congeladors el mínim temps indispensable

— Descongelar els aliments al frigorífic millor que a l'aire lliure o, òbviament, al microones.

— No posar aliments calents als frigorífics

— En coccions llargues, posar els aliments en fred al forn, sense esperar a que aquest s'escalfi (energia que es perd).

— Tenir el frigorífic i el congelador lluny del forn o de la llum del Sol directa.

— Tancar els fogons una mica abans de la cocció completa, per a aprofitar la calor residual.

— Tapar les olles i paelles quan es cuina

— Utilitzar més la torradora que el forn

— Pintar les parets de casa amb

colors clars. Així, obriràs més tard els llums.

— Anar amb transport públic o amb els vehicles particulars plens (i utilitzant marxes llargues) (www.compartir.org)

— Utilitzar les cames i la bicicleta. Estalvies en carburants, en gimnasos, i fas salut.

— Unflar bé les rodes dels vehicles i no carregar innecessàriament el vehicle amb molt pes.

— Moderar la velocitat. Sobrepassar els 110 km/hora augmenta molt el consum de combustible.

— Fins a 70 km/hora, abaixar les finestres per a refrescar el vehicle. A partir de llavors, utilitzar, només si és necessari, l'aire acondicionat.

* *

Podeu trobar un video amb similars consells a: <http://www.youtube.com/watch?v=sjrPOiEOvX0>

Família

DOULA: ACOMPANYANT LA MATERNITAT, I LA PATERNITAT

■ **Laura Palacín Remiro**

Doula i educadora de massatge infantil

Quan algú decideix fer el pas d'anar a buscar un fill o filla, segurament són molts els interrogants que se li obren sobre l'embaràs, el part o a la criança. Tants caps, tant barrets: Tal com si fossin alineacions dels equips de futbol, quasi tothom es veu amb cor d'opinar i aconsellar sobre coses i casos que no sempre coneixen prou bé.

L'arribada d'un nou ésser al món és un esdeveniment que canvia de manera important la vida de parella. Al cantó de la mare i del pare (cada vegada més implicats), molt sovint, el que hi ha és desconeixement, il·lusió, alegria i por, a parts iguals.

A un procés que per a la parella és nou, encara que ho ha viscut bona

part de la humanitat, s'hi suma que se suposa que els futurs pares han d'estar contents, amables i agraïts a les visites i regals que reben quan neix el nounat. I a vegades és així de simple, bonic i agraït. I a vegades no ho és tant. Són nombroses les parelles que passen moments i/o situacions difícils, desagradables, desbordants, que conviuen amb els moments bonics que socialment coneixem i acceptem.

I massa sovint aquests moments més complicats han de passar-se en la intimitat per a no desentonar amb allò que la societat accepta i suposa.

Per a acompanyar a aquest procés de l'embaràs, part i postpart hi ha la doula, una figura professional, no mèdica, no prou coneguda encara al nostre país, que fa l'acompanyament a les famílies, fent la funció de suport, de "tribu" que les nostres àvies de ben

segur encara deuen recordar, quan la família, les veïnes o les amigues donaven el recolzament que ara, l'actual societat occidental, no permet de donar (feines, horaris, allunyament físic, aïllaments emocionals...). A més, tenen experiència i informació que augmenta la qualitat del suport que feia la "tribu". Aquest acompanyament es pot fer durant les tres parts (embaràs, part i postpart), o a alguna de les tres, en funció dels interessos i necessitats de les famílies.

Podeu trobar-ne més informació a www.maresdoules.cat, www.doulas.es, o ca.wikipedia.org/wiki/Doula

* *

www.anandafamilia.com
laura.palacin@gmail.com
 telf.: 607 488 626

FESTA MAJOR D'OCTUBRE

■ La redacció

Amb alguna novetat destacable a la programació es va celebrar la passada Festa Major d'octubre.

Els actes van començar el dijous 11, amb un ball a càrrec de l'Orquestra Girasol, i el divendres 12, amb el Boletrònic.

Ara bé, la gran novetat de la Festa va ser el Concurs "Bocamoll" i el "Xixarel·los Revival". Aquets dos actes van congregar un nombrós públic a la sala del Casal i van fer gaudir força tots els assistents.

Com cada any no hi van faltar la Missa Major, els Castells, La Trobada de Gegants, el Vermut Popular i els jocs infantils pels més petits.

FINS LA PROPERA !!!

Jocs infantils.

Concurs Bocamoll.

Castells.

Trobada de gegants.

AL COR DE LA MUNTANYA

■ La Redacció

El passat 13 de novembre va tenir lloc a la sala d'actes del Centre de Lectura de Reus la presentació de la novel·la *Al cor de la muntanya*, d'en Josep Cornudella i Cabré, conegut com a Pep Poncell, publicada per primera vegada l'any 1937.

El llibre editat en facsímil pel Centre de Lectura i Arola Editors pertany a la col·lecció Assaig de les Edicions del Centre de Lectura amb el número 121 i amb textos introductoris de Pere Anguera, Fina Masdeu i Joan Navais. El disseny de la coberta ha estat realitzada per Salvador Juanpere.

Durant la presentació es va glossar la figura de l'autor en la ves-

sant literària i política. Les novel·les de Cornudella estan ambientades en personatges i paratges propis de Vilaplana. Per la majoria és un desconegut, ja que va passar la major part de la seva vida exiliat a Mèxic, on va morir el 1998.

Amb la publicació d'aquest lli-

bre pel Centre de Lectura amb el suport de la Diputació de Tarragona i l'Ajuntament de Vilaplana, diu Pere Anguera, "es salda un deure ètic inajornable de retre homenatge a aquells que com ell veieren la vida truncada, víctimes múltiples d'un destí desprietat que els anorrea tots els somnis i esperances, mentre veien com una dictadura inclement esmicolava el país i convertia el destí en engrunes. Per tant la publicació d'aquest llibre és un acte de justícia inajornable, en nom de la democràcia de la cultura catalana".

El pròxim 30 de desembre a 2/4 d'una a la Casa de Cultura tindrà lloc la presentació del llibre *Al cor de la muntanya*.

FESTA DE LA GENT GRAN 2012

Com cada any i ja en van vint-i-tres, d'edicions, el passat 21 d'octubre l'Ajuntament de Vilaplana i l'Associació de Jubilats van celebrar la tradicional i agradable Festa de la gent gran, en reconeixement als nostres avis de més de vuitanta anys.

La jornada va començar a les 12 del matí amb la rebuda dels homenatjats a la plaça de la Vila i a dos quarts d'una vam assistir plegats a la Missa. Tot seguit i a causa de la pluja la fotografia de grup es va fer a l'altar major.

Després, cap a les 3 de la tarda i a la sala del Casal Vilaplanenc, es va fer el dinar de germanor amb els avis acompanyats de familiars i amics. Com en

l'any anterior, el dinar va estar molt bé i ben servit per la fundació Casal d'Avis d'Alforja.

En acabar el dinar, es va fer el lliu-

rament d'obsequis i recordatoris de la diada als assistents de més de vuitanta anys.

Fins l'any que ve!

ACTIVITATS A LA LLAR DE JUBILATS

■ Carme Abelló Bonet

El dia 16 de juny vàrem anar a visitar la Sagrada Família. Vam sortir de bon matí, més prompte pel motiu de poder arribar a l'hora concretada per poder visitar el temple. Ens vàrem posar uns auriculars; d'aquesta manera ho vam sentir perfectament. Ens vam quedar meravellats en veure la gran obra d'en Gaudí.

El dinar fou en un bufet. Per arribar-hi vàrem fer una bona caminada, d'aquesta manera tots entràrem amb ganes de seure i fer la dinada. Una vegada acabat el dinar, voltàrem per Barcelona, vam passar per davant de la façana del Palau de la Música, visitàrem tres columnes molt altes, que encara es conserven dels romans. Abans de tornar a l'autocar, per descansar, ja que havíem fet una llarga caminada, entràrem en un cafè per prendre una beguda, i seguidament emprendre el viatge de retorn a Vilaplana.

El dia 19 d'agost al local de l'associació i com de costum, vàrem celebrar la "Festa d'estiu"; el berenar-sopar no varia, un pica-pica, després pollastre a l'ast i per postres, un gelat. Per acabar la festa, sorteig de flors per als afortunats, recitals de poesia, cant de la "Cançó d'amor i de guerra", acudits, i per finalitzar vàrem cantar tots junts la cançó "Cantem Alegres".

L'assistència fou de 48 persones.

El dia 1 de novembre al local social dels jubilats, amb la festa de Tots Sants, celebràvem "La Castanyada"; com ja és costum el President dóna la benvinguda als assistents, i dóna les gràcies per assistir-hi. Això vol dir que la gent s'ho passa bé. Comencem amb el sopar, després fem el sorteig de 5 obsequis, els premis són torretes de flors, una carta per cada persona, i l'afortunat que té la carta rep el regal. També es va recitar una poesia "LA CASTANYADA" del llibre El Trobador Català, després, un acudit, per finalitzar la festa, com ja és de costum, cantàvem la cançó "Cantem Alegres". L'assistència fou de 47 persones.

El dia 15 de novembre els jubilats vàrem anar d'excursió; sortírem a les 7 del matí, ja que es tractava d'un viatge llarg. El lloc d'anada era la comarca del Berguedà. En una àrea de servei esmorzàvem, després al poble de Mon Major,

visitàvem una exposició de bolets, única a Catalunya. Aquesta col·lecció la va cedir a l'Ajuntament una senyora. És digna de mirar, està tan ben imitada, ja que és de ceràmica; allí estan representats infinitats de bolets, tots estan qualificats, bons o sigui comestibles, els que són bons però insípidos, i els que són dolents, i algun mortals.

Després vàrem anar al petit poble El Rosal, pel seu petit mercat i a més, unes tendes on venien tota classe d'embotits, tan exquisits en les comarques del Berguedà i com també els pots preparats per fer el risoto de bolets.

L'autocar ens va portar al restaurant de Casserres, allí dinàvem en acabar ball i sorteig d'una panereta que per cert no va ser per nosaltres, algú devia ser l'afortunat. A les 17'30h retornàvem cap a Vilaplana. L'assistència fou de 15 persones, acompanyades d'altres de pobles propers. La sortida la va organitzar el Consell Comarcal del Baix Camp.

Això és el resum d'aquest segon trimestre.

SUBMINISTRAMENT DE PAPELERIA
MATERIAL D'OFICINA E INFORMÀTICA

COMERCIAL REUS 4atre

C/ Cornudella del Montsant, 39 - 43206 REUS
Telèfon 902 023 390 - Fax comandes 900 65 66 67
E-mail: ventas@cr4.es

RAFEL
MARTINEZ

AGENT D'ASSEGURANCES

Camí de l'Aleixar, 40 B
Tel./Fax 977 31 33 99
43202 REUS (Tarragona)

46 A L'ESPARVER

■ **Neus Sánchez Robert**

A les delícies i suculències d'aquest moixò, van reunir-se una altra vegada aquests de la quinta del 66. I per què no? No és un número rodó, és una mica més de la meitat de la desena, però aquests nois i noies no deixen escapar l'ocasió de passar un any sense veure's i des que a la quarentena es van retrobar ara ho van recelebrant. Que durí força anys!!

■ ■ ■

AUTO ESCOLA CATALUNYA

Pl. del Nen de les Oques, 8 - Tel. 977 32 23 19
REUS

PASSATEMPS

Solució

Autodefinit

AUDIA ... NO CORRE	S	ALBERT ... FUMIC HAROLD LIMA	R	POG BARAT ... AGÈNCIA ESPACIAL	C	...LAND ... PAB SERIE PROBLEMS DE REFERENDUMS	S	OROL ... UN	J
C	A	M	I	N	A	SOBERANISTA VORA DEL RU	C	I	U
PEPE ... PREFET LITERARI	N	A	V	A	R	R	O	BOC	N
A	C	C	E	S	S	I	T	ABANS DE LA R.	Q
NO BUNTES PETONELLA	H	O	R	A	BOR BARBADA	B	V	QUINA PORT ALEMANIA	U
B	E	S	A	VAREHO DEU DINERS	P	E	R	D	E
BRACA DEL ZORRO CROQUISERS I RODOLGISTES	Z	DARIBALA ELA	NO DINS	F	O	R	A	CARRERA LA C DEF DEL MUSEUM	R
I	C	E	DE L'IRAN FEDERALISTES	I	R	A	N	I	A
C	A	M	P	I	CLUB NATACIO SABADELL RAUS I CAPICORIS	C	N	S	
...OU PUGU ARTUR...	M	A	S	PELE DE LA CIA	C	R	I	N	ABANS DEL DOG
LA PRIMERA	A	NOVELL DE CATALA EXISTE	C	HOPENDON TISTES	VOCALS	X	GOELL GRU GIPA GALT	A	U
ANTICATALANS	C	S	SEC RUTEN	E	I	X	U	T	ESPANYOLIS TES
JCAN ... POG VALENT	H	E	R	R	E	R	A	POSPOR URAM	P
P	O	R	U	C	NOUVE AL PARLAMENT	C	U	P	

Activitats: esports

Sebastian Loeb al seu pas per Vilaplana. (Foto Jordi Mariné)

48 RALLY RACC

CATALUNYA - COSTA DAURADA

■ La redacció

Un any més la 48 edició del Rally Catalunya puntuable de cara al mundial de Rallys del passat 10 de novembre va tornar a omplir les carreteres de Vilaplana d'aficionats al motor.

El millor pilot de tots els temps, el francès Sebastian Loeb amb el seu Citroën DS3 WRC va aprofitar aquesta prova per acomiadar-se com els grans: guanyant. A més va certificar la vuitena victòria consecutiva en la prova que organitza el RACC, i va demostrar per enèsima vegada per què ha guanyat nou títols de manera consecutiva.

L'espanyol més ben classificat, Dani Sordo amb el seu Mini John Cooper, va quedar 11è a la General final del Mundial i 9è al Rally de Catalunya.

SET JOVES VILAPLANENCS ES CONFIRMEN DAVANT L'ARQUEBISBE

■ Artur Àvila

El passat cap de setmana del 27 i 28 d'octubre el nostre poble va rebre la visita pastoral del senyor arquebisbe de Tarragona JAUME PUJOL, el qual va aprofitar l'avinentsa per conversar amb totes les persones que s'hi van voler acostar, visitar els vilatans més grans, fer una sèrie de reunions, visites oficials a les institucions locals essent el principal acte, la confirmació de set adolescents del poble : la Mercè Anguera, l'Eric Anguera, l'Alba Àvila, el Dídac Bigorra, la Laia Juanpere, la Paula Juanpere i la Marta Mateu.

En tot moment acompanyat pel nostre mossèn Manel Ma Fuentes, el sr.

Arquebisbe va poder gaudir de l'hospitalitat dels nostres convilatans, i comprovar en primera persona que l'esperit de solidaritat que sempre ha regit a Vilaplana, es manté present a aquestes alçades de S.XXI

Amb el perill d'oblidar-nos d'algú, direm que, tant l'Ajuntament, com la Coral, com el grup de jubilats, com les confraries, com el consell parroquial, com els joves que van col·laborar tocant les guitarres durant la celebració, etc... tothom va voler mostrar al nostre arquebisbe la seva gratitud i devoció cap

a la nativitat de la Mare de Déu de Vilaplana.

La cerimònia de la confirmació dels set joves vilaplanencs va tenir lloc al migdia del diumenge 28 d'octubre, amb la presència de tots els familiars dels joves que es confirmaven i resta de vilatans que els van acompanyar durant aquesta bonica diada.

Després de la celebració, les famílies dels confirmats van convidar a tothom a un vermut al casal per compartir la celebració amb els joves i acomiadar el senyor arquebisbe.

EXCAVACIONS I TRANSPORTS

MIRALLES

JOSEP M. MARINÉ MIRALLES, S.L.

Carrer de les Creus, núm. 2
Tels. 977 816 489 - 610 282 029
43356 **ALFORJA**

Josep Tost

QUEVIURES I TRANSPORTS

Dr. Mallafré, 12 - Tel. 977 81 50 87
VILAPLANA

Servei Oficial:
Lucas
CENTRE AUTOTECH

Tallers

Rafel Sans

Mecànica de l'automòbil i planxisteria
Instal·lacions de fontaneria, gas i calefacció
AIRE CONDICIONAT - PLAQUES SOLARS

C/ Muralla, 23 - 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 384

Instal·lacions JF

- Electricitat, Gas, Aigua.
- Calefacció i Aire condicionat.
- Aprofitament d'aigües grises i pluvials.
- Energia solar fotovoltaica per usos agrícoles.

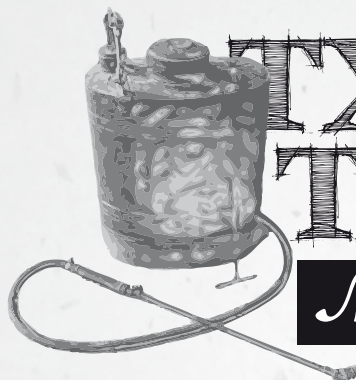
<http://www.usuaris.tinet.org/jifega/inici>

Jordi Fernàndez Llorens
instaljf@tinnet.cat
620 272 212

La Tartrana de Cal Munter

Confort en Allotjament Rural

Àngel Guimerà, 9 - 43380 VILAPLANA
Tel. i Fax 977 815 160 - Mòbil 687 415 898
www.latartrana.es

TXINC TXENC

Magazine

TTLeaks

L'antena wifi i els efectes sobre el cementiri: el record del Zombi de Mascabrers!

El TTM ja té els resultats dels estudis que va encomanar al Departament d'Estudis de les Ones de la prestigiosa Universitat J. Kharl Hethes de Plainview (Minnesota), davant del temor que la instal·lació d'una antena wifi amb influència sobre tota la superfície del poble pogués causar alteracions psicòmàtiques en els vilaplanencs. El resum d'aquest estudi no ha deixat gens tranquil·la La Redacció del TTM:

Els efectes de les ones wifi sobre la població, tot i que no està provat empíricament sobre humans vius, poden produir danys irreparables en la nostra salut i fer augmentar els índexs de cromoditropicina al nostre organisme. Aquests efectes sí que s'ha provat en els cadàvers de què disposa tan emblemàtica universitat, observant-ne un curiós reviscolament definit per moviments parasimpàtics espasmòdics de diferents teixits conjuntius estudiats. Per això, la inquietud que suscita aquest estudi i les recents troballes de restes de cossos humans fora de la seva sepultura molt a prop del cementiri municipal,

Recreació d'un cadàver, igual que el descobert a prop del cementiri municipal, exhumat per causes desconegudes (foto Arxiu)

fan que apunti el record de l'estremidora, aterridora i esborronadora Llegendenda del Zombi de Mascabrers!!!

PASSATEMPS ANAGRAMES DEL TTM

(Un **anagrama** és un mot o una frase formats per la transposició de les lletres d'un altre mot o una altra frase. Per exemple, l'anagrama de **VILAPLANA** és **LA PANA VIL**)

Sou capaços de trobar els anagrames que us proposem en majúscula?

Sortint de dinar al **PER AL VERS** vam anar al **S. XXI ORAL** a ballar i després vam anar a **AI!** **LA PELA RONCA** a sopar.

ESPECIAL INFORMATIU

Nous locals a la placeta nova de La Riba

Ja es pot veure el cartell i la llumeta vermella del nou local que una empresa dedicada a l'oci nocturn ha començat a construir als baixos de la placeta nova de La Riba. En podeu veure la simulació per ordinador del que serà l'entrada i l'interior (veure fotos).

Tot plegat ha d'esdevenir centre d'atracció de molta gent que s'espera que vingui a Vilaplana de molt lluny (tant treballadors/es com visitants).

Per ara, des de la propietat, ningú ha volgut fer declaracions però l'ajuntament veu amb

molt bons ulls que es dinamitzi el poble amb noves explotacions, diversificant així l'oferta d'oci al mateix temps que s'engega un nou programa per lluitar a favor de la sanitat i l'educació dels nostres fills i resta de convilatans a l'empara del fons que la Comunitat Europea ha disposat per a la promoció de les **ADF** (Associació de Dones que Fumen)

Al mateix temps, l'ajuntament també treballa en tot un ventall d'accions que han de complementar i millorar aquesta inversió de futur:

1. Nou aparcament de camions, previst a la zona de les Esplanes
2. Ampliació de la farmàcia, aprovada pel consistori, increment de l'horari d'atenció (serà la primera farmàcia oberta 24 h rural)
3. Nova zona de vènding (als baixos de l'ajuntament) amb la dotació de màquines expenedores de tota classe de complements per a un millor servei, que garanteixi el compliment de tots els requisits sanitaris que demana l'ICS
4. Acord amb els consolats de Rússia, Ucraïna i Geòrgia, per crear un equip de traductors i funcionaris d'estrangeria per a una correcta convivència entre els habitants autòctons i les nouvingudes.

Façana que es podrà veure des del Met (Recreació per ordinador del plànol original)

Vista virtual de l'interior (Recreació per ordinador del plànol original)

Entrada descartada per massa atrevida (Recreació per ordinador del plànol original)

ÚLTIMA HORA:

Bocamoll vs bingo solidari

L'èxit de la darrera celebració del concurs Bocamoll de TV3 durant els actes de lla Festa Major del poble, no ha estat ben rebut per l'organització del bingo solidari per recollir fons per a la maratón de TV3. En aquests moments la cosa està "que trina" ja que s'està jugant, com a represàlia per la competència deslleial, amb la possibilitat de traslladar l'esmentat bingo al poble veí de L'Aleixar!!!

En contraposició, i en resposta a aquesta amenaça, els organitzadors del Bocamoll ja estan treballant en l'organització de la versió vilaplanenca del "Gran Hermano" (per la qual cosa ja han llogat el xalet de La Socarrada, per rehabilitar-lo) o, davant de l'èxit del musical Mar i Cel, pensen en la preparació de l'adaptació castissa de Operació Trumfo com a promoció de l'emergent èxit dels cantants vilaplanencs!!!

Per ara a la Redacció del TTM encara no ha arribat cap versió oficial sobre els fets, de cap de les dues parts. Tot respon a una interpretació que tots ens podem plantejar sobre la realitat que s'està copsant del què està passant al nostre poble.

El consultori de la Tia Ferrereta

Benvolguda Tia Ferrereta,
Sóc un veí pacífic i tranquil del poble, que vol seguir vivint així tants anys com pugui. El què ha passat, estimada tia, és que tinc moltes sospites davant la més que possible reobertura del local Xitxarel·los! De tots és conegut l'èxit i acceptació que va tenir a la darrer Festa Major allò que en diuen un "revival" d'aquell cau de soroll i perdició, d'aquell tuguri, d'aquell antre infecte on s'hi celebraven aquellarres de soroll, fums i no m'atreveixo a preguntar-me què més, emparats en la fosca i laberíntica disposició interior!

En aquella època no va ser capaç de prosperar cap denúncia que s'hi va interposar, ni les accions ciutadanes directes! I la pressió juvenil sempre va sortir triomfant davant del clam popular pel digne descans nocturn i la salubritat del poble!

Estimada tia, vol dir que haurem de tornar a passar pel mateix calvari? Creu que haurem de marxar del poble?

Un veí pacífic que no està tranquil

Apreciat veí pacífic que no estàs tranquil,

Ja sé que el que va passar a la Festa Major pot ser símptoma suficient per encendre els llums d'alerta davant la possibilitat que ens esmentes. No hem de ser alarmistes, veí pacífic, hem de creure també en el nostre jovent. Recordat de les coneixences que vas fer allí dins, de les amistats i ves a saber si d'alguna cosa més. Aquelles noies que venien de fora..., les primeres cigarretes (quan encara no eren prohibides, sinó que feien "mes home"), els primers secrets, els primers petons i arrambades al reservat...

En fi, què t'he de dir? Quina millor herència per als nostres fills que el fet que puguin disposar d'un lloc on fer-s'hi grans!

No ens hem d'oblidar ni deixar de banda, però, que cal que tot s'hi faci ha de ser net i clar i complint les exigències sanitàries!

Crec, doncs, que cal que tinguis una mica de paciència i ho vegis com una oportunitat real que ha de contribuir a l'educació de les generacions que s'han de fer càrrec la nostra jubilació.

Atentament,

La Tia Ferrereta

ESPORTS

Jocs del Mediterrani: Una oportunitat única!

L'Ajuntament de Vilaplana s'ha anotat un nou triomf a l'agenda municipal amb l'assoliment de la concessió de la sub-seu dels propers Jocs del Mediterrani que ha d'organitzar la ciutat de Tarragona. Immers en una completa i absoluta crisi financera, l'equip de govern s'ha vist capacitat per afrontar el repte de tan prestigiosos jocs internacionals. En concret, ja és propietari de ple dret de l'esgrima (que se celebrarà a la sala de teatre del casal), el ping-pong (als baixos de la placeta de La Riba) i de les dames (a la Sala Parroquial), mentre encara s'està treballant en el *Sporquinggg* com a esport d'exhibició.

El Sr. Alcalde T. Bigorra i la regidora d'esports han mostrat inapel·lable unitat:

-Hem unit esforços per perquè aquesta és l'oportunitat que feia falta i esperava el nostre poble! Per això hem destinat gairebé tota la partida d'esports de l'any per a la celebració d'aquest event. Esperem també que la implicació i participació de tot el poble en el voluntariat dels Jocs mostri al món qui i com som a Vilaplana!

Des del TTM volem també mostrar la nostra implicació i ja podem dir que el TTM serà el Diari Oficial dels Jocs, amb una àmplia cobertura de la sub-seu vilaplanenca, així com de la resta dels Jocs!

Naixements

ELNA GUARDIA VIRGILI
16-09-2012

GUIU MARTÍNEZ BARRIACH
27-01-2012

DÍDAC MANSILLA RAMIREZ
16-02-2012

LAIA MUJIKA BESORA
17-03-2012

LAIA BLANCO ALSINA
25-05-2012

IVET JOANPERE SALINAS
7-11-2012

PAULA OLESTI SENTIS
26-12-2011

SORAYA SADDOK TAYBI
Abril 2012

MARC FERNANDEZ MOYA
9-01-2012

PASCAL PELLICÉ MARINÉ

Electricitat i calefacció

Carrer Major, 40 - Tel. 977 81 53 28
43380 VILAPLANA

VIALMA SAT

**Esclofolladora
d'avellanes**

Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14
43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
e: salsa@maptel.es

EVA LÓPEZ amb JORDI ROCA

MARTA FELIP amb JOAN SANS

JESSE MARTINEZ ANGUERA amb ANNA BARRIACH

Defuncions

SEBASTIA JOANPERE MARTORELL Novembre 2012

ANTONIA PUIG PALACIOS - Traspassà el 15 de juliol de 2012, als 77 anys

ALFONSINA ANDREU PANISELLO - Traspassà cristianament el dia 31 de març, als 90 anys.

JAUME MESTRE CARDONA - Traspassà el dia 13 de maig de 2012 als 83 anys.

MN. EUGENI FERRER I CABRÉ - Traspassà el 15 de maig de 2012

Obituari

COMIAT AL MEU RESPECTUÓS VEÍ SEBASTIÀ

Quan va néixer la meua germana Brigit, un nevat febrer de 1963, els meus pares i la padrina Carme van decidir canviar el seu domicili. Van deixar la petita casa cantonera de la placeta de la Riba, a la part alta del poble, i van mudar-se al Xalet de la carretera, a la part baixa. Des d'aquell any 63 fins al 1985, i després del 1998, quan vam reformar el Xalet, fins avui en dia, és a dir, durant més de 40 anys, la meua família i jo hem tingut com a veí el Sebastià Juanpere Martorell, fill del Sebastià Juanpere (Vetes) i de la Dolores Martorell (Faves). Però, aquest desembre de 2012, el viatge del nostre llarg i bon veïnatge ha deixat de ser-ho ja que el Sebastià, malauradament, ha canviat definitivament la seva llar.

No puc afirmar si aquest obituari, que ara escric, sobre el meu veí, l'hagués dut a terme, o no, si no s'haguessin donat les incerteses i l'alentiment que ha envoltat el comiat de la seva vida. I que quedi molt clar que no m'estic referint a les circumstàncies de la seva mort. A mi, això no m'interessa, ja que al Sebastià sempre li guardaré un gran respecte com ell sempre el va tenir amb mi. Fins i tot, tampoc tinc gaire clar si li agradaria que escrivís quelcom sobre la seva persona ja que, com sabeu, sempre fou discret i més aviat reservat.

Tanmateix, el fet de mantenir sempre entre les nostres famílies una cordial relació de veïns al llarg de tants anys, o de compartir afinitats ideològiques esquerranes, o de prodigar tertúlies amb companys comuns ja fos al vell Café de Cal Rito o al Casal, o d'ajudar-nos en algun concert en aquells idíl·lics temps del Col·lectiu Llibertari, o de compartir l'afecció pel Barça i pel bon futbol (m'han dit que era molt bon jugador), o per ser un Vilaplanenc una mica dissident que, senzillament, em queia bé..., m'han impulsat a retre-li aquest recordatori.

D'altra banda, i tot i que puc entendre que hi ha d'haver un protocol sobre quins passos s'han de seguir quan alguna persona es mor sol i de forma inesperada, com ha estat la seva, i que és lent i difícil de gestionar-ho, crec que com a poble, que vam compartir cadascú les nostres vivències amb ell, hem fet l'esforç necessari perquè el Sebastià tingués, finalment, un comiat com cal. Ja que així, hem pogut expressar-li plegats, en un espai determinat i al mateix temps, el nostre dol i realitzar la catarsi dels nostres sentiments que la seva mort ens suscitava. És clar, que cadascú ho haurà fet o patit a la seva manera, ja sigui des d'una vessant més religiosa o mística, o des d'una visió més laica, ja sigui oferint-li una corona de flors, acompanyant-lo al cementeri, esculpint-li una làpida o dedicant-li un article elegíac per guardar-ne, simplement, un bon record.

Per tot això, voldria agrair-li a qui correspongui, Ajuntament, familiars, amics... qui sigui, el fet d'haver gestionat les seves despulles per portar-les cap a casa seva, Vilaplana, per tal que els seus convilatans ens hàgim pogut congregat per retre el nostre darrer adéu al Sebastià de Cal Vetes, el meu respectuós veí.

A Vilaplana, desembre de 2012; Pitxi

LO PEDRIS 50

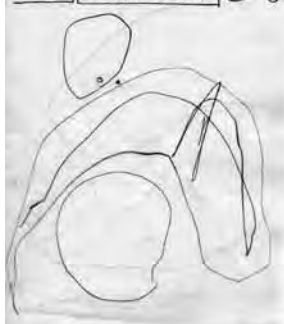
P3 NAJWA

LO PEDRIS 50

P3 ABDERAHMAN

LO PEDRIS 50

P3 DANIEL

LO PEDRIS 50

P4 YASMINE

LO PEDRIS 50

P4 LEONARDO

LO PEDRIS 50

P4 MARTÍ

LO PEDRIS 50

P5 MERITXELL

LO PEDRIS 50

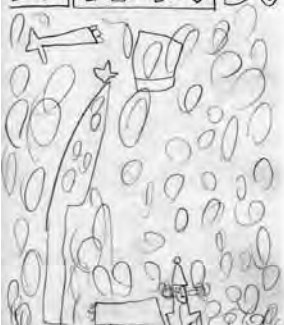
P5 CRISTIAN

LO PEDRIS 50

P5 DIANA

LO PEDRIS 50

P5 ÒSCAR

LO PEDRIS 50

P5 PAU

LO PEDRIS 50

P5 SÍLVIA

LO PEDRIS 50
DECEMBER 2012

ANNA T. - 6 ANYS

LO PEDRIS 50
WWW.LOPEDRIS.COM
DECEMBER 2012

QUIM - 6 ANYS

LO PEDRIS 50
VILAPLANA
DECEMBER 2012

SÍLVIA F. - 6 ANYS

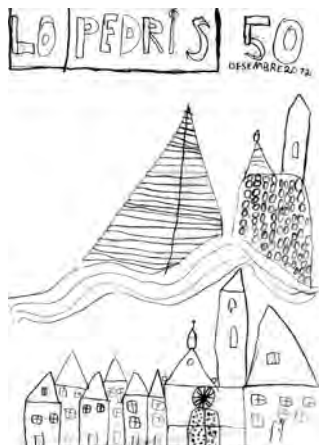
LO PEDRIS 50
VILAPLANA
DECEMBER 2012

MARIONA - 7 ANYS

MONTSE - 7 ANYS

DENIS - 8 ANYS

OT - 8 ANYS

ANNA - 9 ANYS

ARIADNA - 9 ANYS

MARINA - 9 ANYS

JOAO. - 9 ANYS

SANDRA - 9 ANYS

ANNA M - 10 ANYS

Jm
INSTAL·LACIONS I SERVEIS

Josep M. Cardona Rodriguez

C/ Doctor Mallafrè núm 22
43380 VILAPLANA
e-mail: instaljmc@yahoo.es - Mòbil 664 001 318

Genís Torres Aymamí, S.L.
CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA

Sortida al Delta de l'Ebre

LA CLASSE DELS EXTRATERRESTRES

■ (Juan C, Anna M., Marina, Joao, Anna A., Sandra i Ariadna)

Dimarts 20 de novembre la classe dels Extraterrestres de l'Escola de Vilaplana, junts amb els de 3r i 4t de l'escola de l'Aleixar vam anar a visitar el Delta de l'Ebre.

Quan vam arribar a Sant Carles de la Ràpita vam anar al Camp d'aprenentatge on l'Albert (mestre del Camp) ens va rebre i ens va ensenyar i explicar els llocs on aniríem i què fariem en cada lloc.

Mentre ens fan l'explicació

Quan vam sortir vam esmorzar i després vam pujar caminant fins la Torreta i allí ens van fer buscar, amb els binocles: les salines, el far, el trabucador, les llacunes que veuríem, les muscleres, el port on veiem dues parts la dels pescadors i la del turisme...

Quan vam baixar vam agafar l'autocar per anar a la Confraria de Pescadors de Sant Pere de l'Encanyissada, on vam poder veure els estris i les barques que utilitzen per pescar. Ens van explicar com pesquen i quins peixos: la carpa, la llenguado, l'orada, la truita, l'anguila, el cabegut,...

LO PEDRIS

També vam aprendre la pesca de la pantana que té forma d'embut.

Des d'allí vam tornar a pujar a l'autocar per anar a la bassa de la Tancada on vam poder observar amb binocles i des d'un mirador, les aus com: els flamencs, la polla d'aigua i la blava, l'ànec coll verd i la seva femella, el bec d'alena, el berrat pescaire, el matinet blanc,...

Vam agafar una mostra d'aigua per fer, a la classe, l'experiment de la salinitat de la llacuna.

Des d'allí amb l'autocar vam anar al Riet Vell, primer vam dinar i agafar força per anar després a veure un finca d'arròs ecològic.

Vam poder veure més ocells i ens van explicar que utilitzen els ocells i els ratpenats per a què es mengin els mosquits i els insectes que es mengen l'arròs.

Després vam tornar cap a casa.

Adéu fins una altra

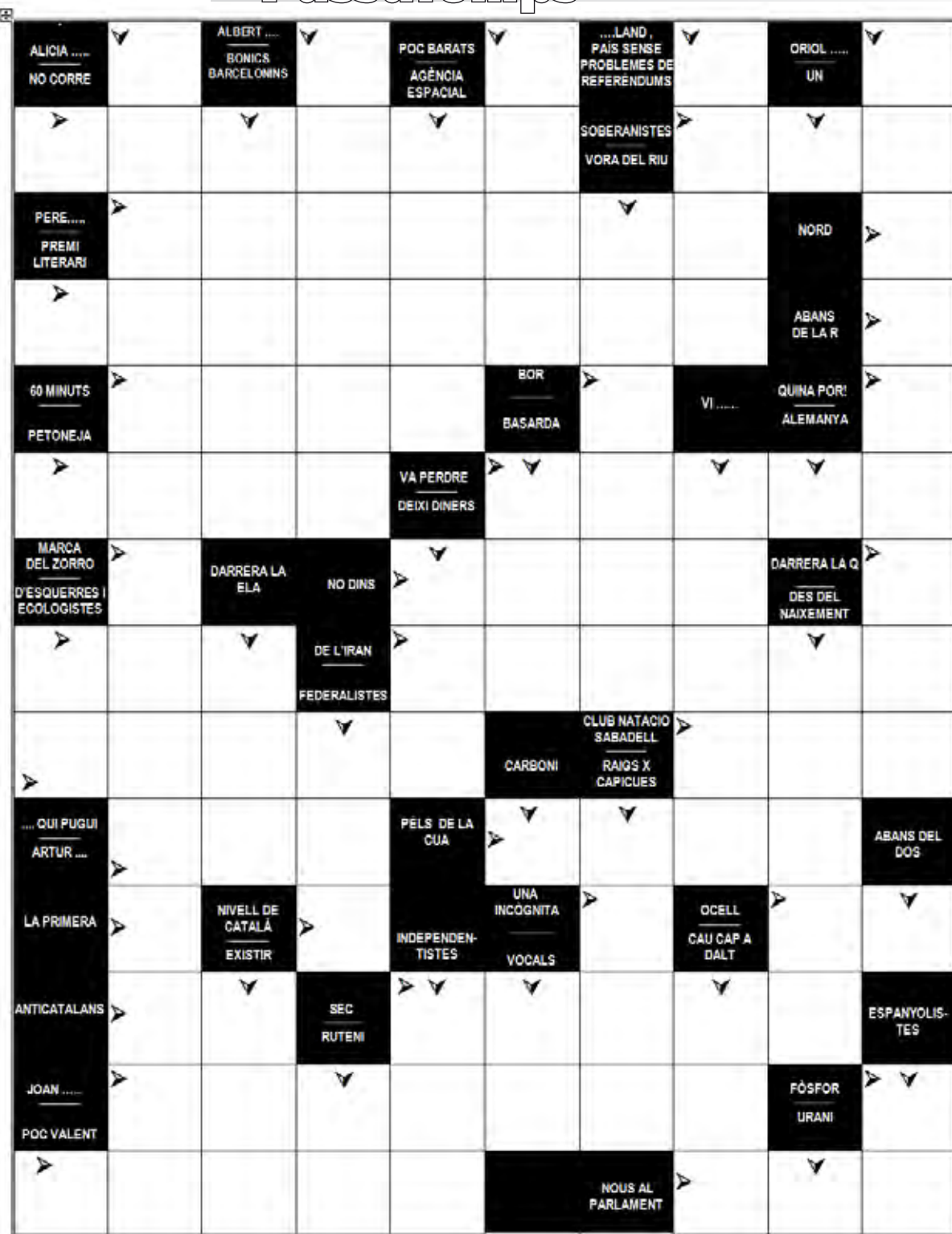
Àlex Masdeu i Font
 Picapedrer / Restaurador de pedra / Geòleg

Mòbil 625 558 358
 Web: www.picapedrer.com
 Correu electrònic:
alexmasdeu@picapedrer.com

Carrer Doctor March, 1
 43380 VILAPLANA

■ F. Mariné

Com que fa poc de les darreres eleccions, aquí teniu un Autodefinit on hi surten els líders polítics catalans i les sigles dels principals partits.

7a Galeria

AGRÍCOLA I SECCIÓ DE CRÈDIT VILAPLANA, S.C.C.L.

Els nostres carrers

**CARRER
Bisbe Borràs**

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

AJUNTAMENT
DE VILAPLANA

Diputació Tarragona

CONSELL COMARCAL
DEL BAIX CAMP

LO PEDRÓS